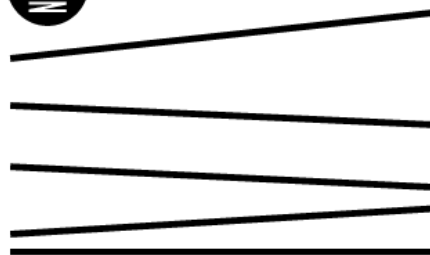

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

udgivet for "Flyvepostens" Abonnenter af
Eduard Meyer.

Titel | Title:

Humoristisk Folkekalender for 1848

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : J. G. Salomon, 1847

Fysiske størrelse | Physical extent:

92 s., 1 falset tav. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

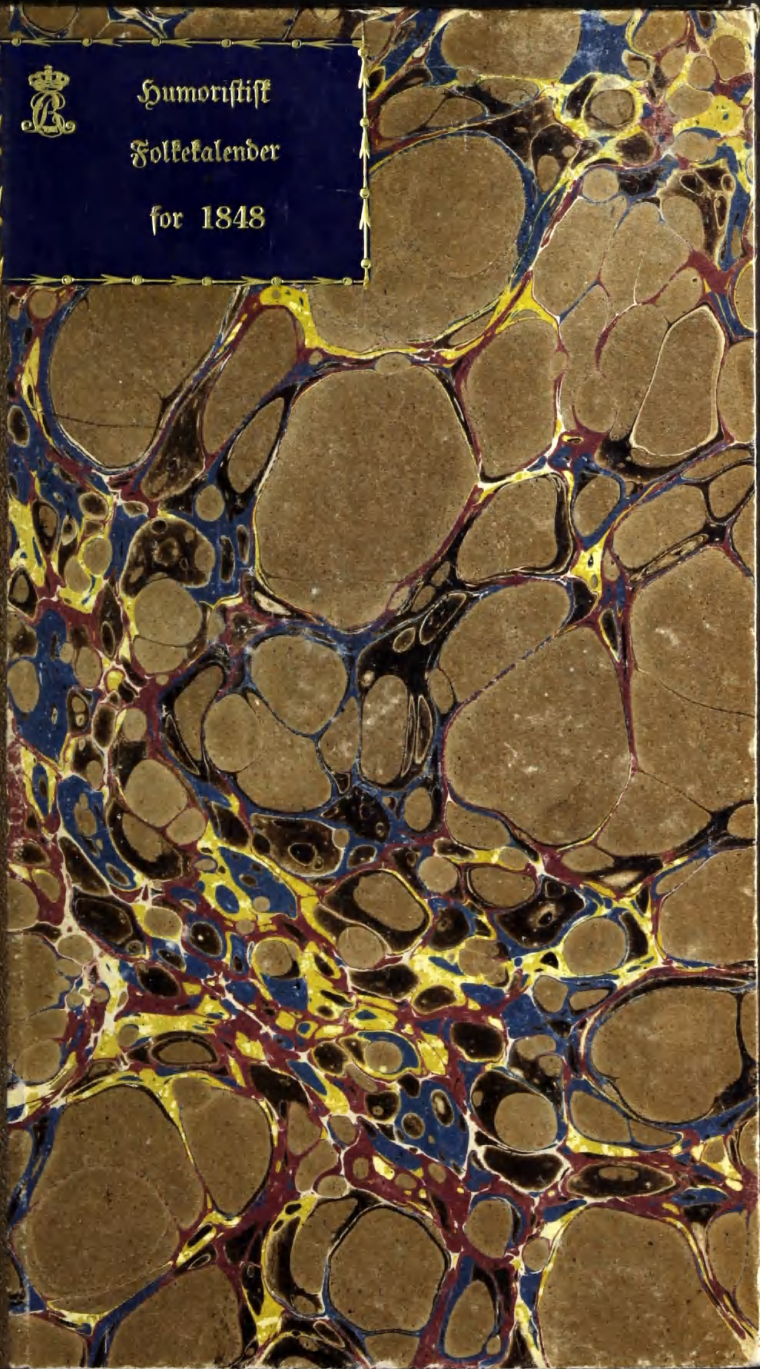
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Humoristift
Folkekalender
for 1848

52, - 59.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

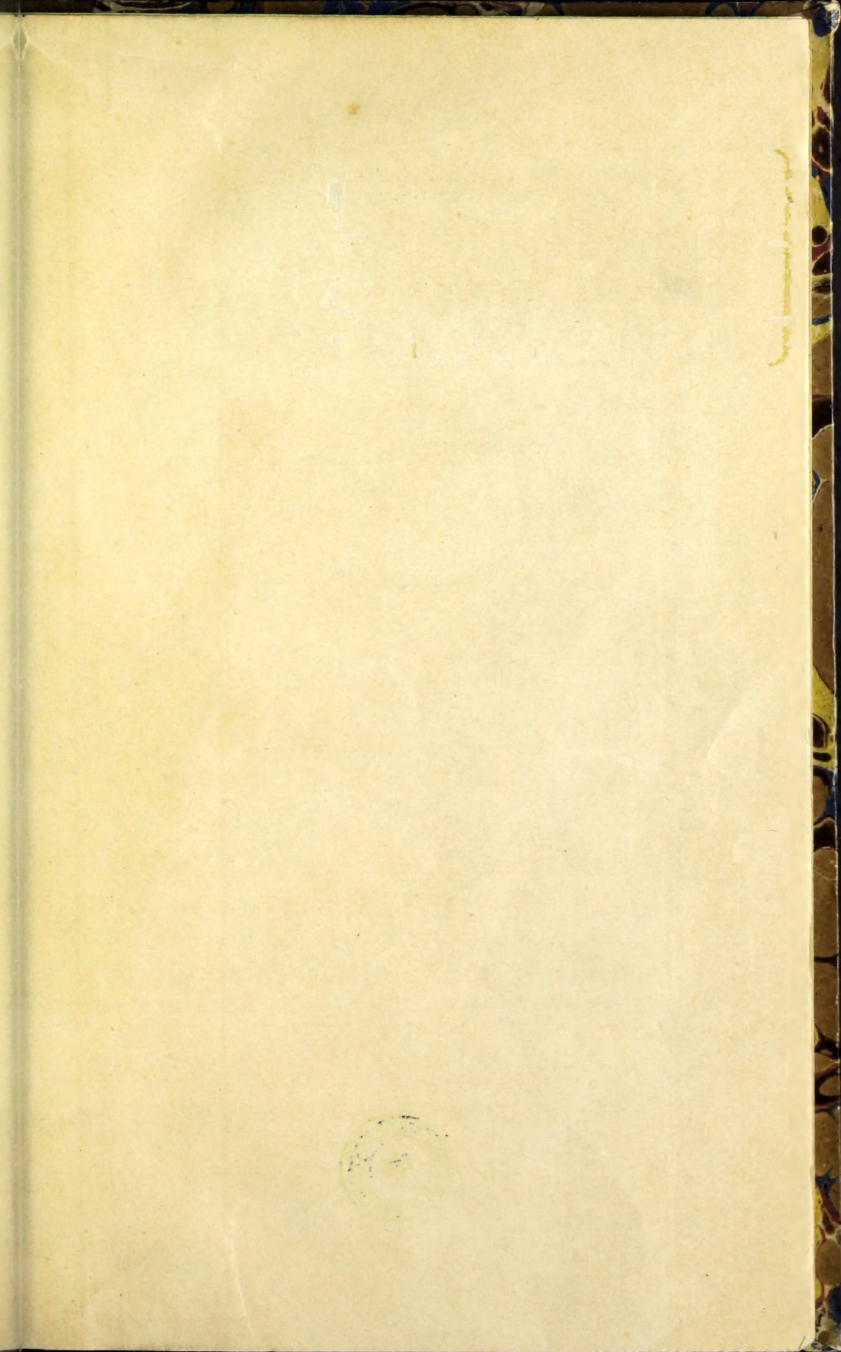

1 1 52 0 8 00443 3

+ REX

L

Udgivet for „Glyvepostens“ Abonnenter
af
Eduard Meyer, ansvarh. Red. V. Dettinger.

Kjøbenhavn.
Trætt hos J. G. Salomon.

Glaedeligt Nytaar!

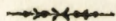
Begningerne ere af Blastrup, xylograferede af Nothweiler.

© 1861 by the author

Printed by the author

Hyæars - Hilsen.

En Hilsen er en underlig Ting,
Kan stee med Hatten, med Haanden, med Munden,
Alt efter som i Reglernes Ring
Man føler sig meer' eller mindre bunden.

Med Hatten, den ynde vi allermindst,
Den bringer la Grippe, Sigt og Snue. —
Det er en aarlig lille Gevinst,
At tage kun til sin Hat eller Hue.

Den strider desuden lige imod
Det Righedsprinciep, som herffe skulde:
Var Hattetastagnings-Moden god,
Tornægtedes ei den af vore Gulde.

En Hilsen med Haanden, . . . aa ja, saamænd!
 Den er baade udtryksfuld og ægte,
 Og vil, naar Bennen møder en Ven,
 Sig sikkert saa let ei heller fornægte.

Dog er den, hvorvel i Neglen stum,
 Dog ogsaa stundom høist veltalende,
 Og præsenterer man Haanden krum
 Ved Nytaarstid . . . er den altfor malende.

En Hilsen med Munden er langt fra styg,
 Hvad enten den aabnes til venlig Tale,
 Hvad heller den spidses, for med et Tryk
 Gjensidig hinanden at hushvale.

Dog, skal man hilse ei blot paa Een,
 Men paa en fire, fem tusind Stykker,
 Man maatte have en Mund som af Steen,
 Og kunde endda faae sine Ulykker.

Derfor vi valgte en fjerde Maneer,
 Der bruges mod Fremmed saa godt som mod Bennen,
 Og som med Vethed udtrykker langt meer
 End alle de Andre tilsammen . . . med Pennen.

En saadan vi bringe idag Dem her
 Paa Aarets første, festsige Morgen,
 En Hilsen, der gjælder Enhver især,
 Bonden i Hytten, og Fyrsten paa Borgen.

Vi bringe Dem den med oprigtig Tak
 For Aaret, som svandt, det skjæbnesvangre,
 Som skabte paa Jorden, vi vide det, af!
 Saa Videt, at elske, saa Meget, at angre.

Vi bringe Dem den med erkjendtligt Sind,
 Fordi man kom os saa venlig imøde,
 Saalidt som vi selv for Manglerne blind,
 Men uden det Gode med dem at forstøde.

Vi bringe den til de Faa, der tilfreds'
 Betragte det Med, som aldrig vi skjule,
 Vi bringe den til den langt større Kreds,
 Der lader os flyve som andre Fugle.

Dog ei blot med Tak vi vende os til
 Den talrige Kreds, vi vor tør kalde,
 Thi Haabet nødig beskjæmmes vil,
 Men lade i Havn først sit Anker falde.

Og derfor Haa bet bestedent staaer
 Med Nytaars-Hilsenen, som her vi bringe:
 Vor Flyven i hele det lange Aar
 Er jo kun en Flugt paa Haa bet's Vinge!

Spædømt

for

Aaret 1848.

Forord.

At spæe i Kort, i Kaffebruus,
 Forstaaer man fast i hvert et Huus;
 Og skjøndt det er forbudt i Loven
 At læste Fremtids Elør forvoven,
 Og forudfige, brød der suult
 I Mørket ofte ligger skjult,
 Saa vil dog Hver en Emule fige,
 Saa godt han kan, bag Tappets Flige,
 Som dækker til for Peer og Mads
 Og Alle Fremtids Skueplads.

Jeg, som har grumme stor Respect
 For Madam' Themis' fine Bægt,
 Og nødigt vil, hvad let kan hændes,
 Af hende dømmes til at brændes,
 Men som dog ogsaa gjerne gad
 Hver Læserinde gjøre glad,
 Med at forkynde, hvad vel Aaret
 Skjøndt usect i sit Skjød har baaret
 (Om Mændene jeg tie vil,
 De liste sig saa smaat dertil),
 Jeg længe pønsset paa en Maade
 Til Hemligheden at forraade,
 Saaledes, at foruden Frygt,
 Jeg kunde sidde ganske trygt,
 Paa Tresød ei, nei ret commode
 Og om i Heresuppen rode,
 Og finde Alt til mit Behov,
 Trøds Politi og danske Lov.

Vel veed jeg, at det nu ei mere
 Er Loven svært at aludere;
 I andre Ting herhjemme vi
 Især har Dvælselse deri.
 Men Get er dog vel, sig at liste
 Fra hvad ei hver saa lige vidste,
 Et Andet, aabenlyst at gaae
 Tilværks, og gi'e sig til at spaae.

See derfor med lidt Forbehold,
 Jeg giver mig den Sag i Vold,
 Og beder, at dog ei J ville,
 Antage mig for en Sybille,
 Hvis Ord til Troende skal staae,
 Til vi og Verden reent forgaae.

Jeg hellere kelsende vil,
 Min Spaadoms gave staae ei til
 Til Alting forud at bestemme.
 Nei, Godtsfolk! lader Jer ei skræmme —
 Min Kunst gaaer ikke nær saa vidt.
 Jeg mægter kun at læse lidt
 I Stjernerne, at combinere
 Ved Tidens Fertegegn at studere,
 At lægge til og trække fra,
 En Bolte staae, etcetera.
 Min Spaadom, kort, udmærker sig
 Derved, at den er rimelig.

Og finde J ved Aarets Ende,
 At — hvad jo grumme let kan hændes —
 Gi Alt, hvad jeg har forudsæet,
 Er ogsaa ganske rigtig skeet,
 Saa husker endelig derpaa:
 Gi nærmere jeg turde gaae.
 Thi hændtes Alt, hvad der kan hændes,
 Fortsente jeg som Her at brændes.

Januar, 31 Dage.

Torsdag den 1ste.

Freitag den 31te.

At være Veirprophet just ei
 Er det, som ligger paa min Bei,
 Dog maa jeg allersørst forkynde,
 At Nytaar vil med Regn begynde:
 Der regne vil Gratulationer
 Fra store og fra smaa Personer;
 Til Gjængjæld regne saa igjen
 Præsenter ned til den og den.
 Selv Urtekræmmerlauget til det
 Maa, skjendt det grumme nødig vil det.

Lidt hver til Nytaar gjørne naaer;
 Den som slet intet Andet faaer,
 Kan dog en Skrædderregning vente.
 Men det, som Skrædderen kan hente,
 Er der — ja bliv kun ikke vred —
 Maaskee endnu lidt mindre ved.

Forresten Januar nok gaaer
 Omtrent som i forgangen Aar.
 Hvis Isen ikke dækker Soen,
 Saa har vi ganske sikkert Løen.
 Saa mild vil Vinteren sig vende,
 At den som ei har Torv og Brænde
 Og Penge heller ei dertil
 Godt Dønnen reent undvære vil.

Februar, 29 Dage.

Tirsdag den 1ste.

Tirsdag den 29de.

Hvis Frosten er ei kommen før,
Saa stander nu den for vor Dør.
Lynd lægger Isen Bro og Sti,
Og En og Anden plumper i,
Som alt for tidlig ud sig vover,
Der raabes af! og vee! derover,
Og, ligger Isen næste Aar,
Man atter samme Vise faaer.

Held, Danmark, Dig, mit Fødeland!
Hvor hver en Qvinde, hver en Mand,
Ærverd'ig Skik i Ære holder,
Og spiser Fastelavnsboller
Af dansk og fransk Fabrication.
Hver og iaar faaer sin Ration,
Bedst fyldte ere dog de Boller,
Som Bagerlauget selv beholder.

I dette Aar i Februar,
Man flere smaa Mirakler har,
Det største er: endeel som fødes,
Af Skjæbnens grumme Lune nedes,
Hvert fjerde Aar i Livet kun
At feire deres Fødselsstund.
Er der en Prinds blandt disse gjemt,
Saa er for ham det meget flæmt!

Marts, 31 Dage.

Onsdag den 1ste.

Fredag den 31te.

Hvad man om Somren kjøbe maa,
 Det kan man nu for Intet faae;
 Dog maa man skynde sig, thi mild,
 Alt sender Solen ned sin Ild
 Og smelter Isens blanke Flade.
 Med Reier raabes i hver Gade,
 Og er os Skjæbnen meget mild,
 Ei fattes heller Høstteensild.

Har Fastelavn ei bragt et Val
 Saa bringer Marts et Carneval.
 Violer blomstre under Sneer,
 Men uden at man dem kan see,
 Poeten trygt dog derpaa stoler
 Og synger omt om Martsviolser.

Eafines Gasbelysning faaer,
 I denne Maaned intet Skaar.
 (Dog maa man heelt ei derpaa lide,
 Den Ting er grumme svær at ride).

April, 30 Dage.

Isærdag den 1ste.

Søndag den 30te.

Saa mangen En, som nodig vil,
Bli'er narret denne Gang April:
Kornpugerne & Compagni,
Maae til at sælge à tout prix.
Den, som i Smør har speculeret,
Bli'er næsten ganske ruineret,
Og Solen seer saa blidt derpaa,
At Brændehandlen gaaer istaae.

Fra Kræmmerne i hver Avis,
Man „Udsalg“ seer „til Jndkjøbspriis“, —
Naar Godtsfolk engang narres vil,
Saa seer det bedst dog i April.
Det Creditoren værre gaaer,
Han narret bli'er det hele Aar.

I Regn og Slud i Hagl og Blæst,
Casino gi'er sin sidste Fæst.
Dets Actionairer narres ei, —
De var forlængst paa den Galei.

Mai, 31 Dage.

Mandag den 1ste.

Onsdag den 31te.

For narred' man endnu i Mat.
 Det nutildags behøves ei,
 Indbyrdes man det nok vil mage,
 Alt der er ingen fleer tilbage.

Nu vaagner Alt til Liv paany.
 Ud Dampen sender fulsort Sky,
 Dg Dampskibs-Træffuglskaren kommer,
 For at forkynde, det er Sommer.

Theatret ender sin Saison,
 Som den begyndte, med „Gonggon“,
 Dg Directionen vise vil
 Sligt uden Trolddom kan gaae til.
 Dg Publikum er foieligt,
 Det finder Alt fornøieligt,
 Naar det kun maa tilfids beholde
 Sin egen kjære Piberrolle.

Casino nys blev lukket i,
 Til Trost sig aabner Tivoli.
 Men Tivoli staaer som fortabt,
 Fordi det har sin Lumbye tabt,
 Der — hvis ei Stjerneskriften lyver —
 Ud til Amerika nu flyver,
 Mens Harpf snart spiller à la Strauß
 Til Tivolisternes Rebraus.

Juni, 30 Dage.

Lørdag den 1ste.

Freitag den 30te.

Saavist, som det nu bliver Sommer,
 Saavist Terminen ogsaa kommer,
 Med Udbetalinger og sligt,
 Som ender tidt med en Conflict.
 Hvad for en Whombrespiller Bêter,
 Og hvad for Slussen Cometer,
 Det og for Debitorers Hær
 Den Ellevte i Juni er.
 Om ellers ikke feil jeg spaaer,
 En Crists Borsen forestaaer,
 Med Overflod af Speculanter,
 Men lavest Ebbe af Contanter,
 Med Kjøben op af Alt „paa Tid“,
 Men til Betaling ei en Hvid.

Bagefter slukker man sin Sorg
 Paa Belle vue og Klampenborg.
 Hi st nyde Versens Matadorer
 En Nectar, som til Daad ansporer,
 Her noies maa den slagne Mand,
 Som Actionairerne, med Vand!

Juli, 31 Dage.

Torsdag den 1ste.

Mandag den 31te.

Paa Bondens Mark og Herremandens,
Saa godt som ogsaa paa hver Andens,
Bellsignelsen nu skyder op —

For Dvæg i Straa, for Folt paa Top.

Dog klages vil fra hver en Kant:

En alt lidt Rust i Rugen sandt,

En klager over Kjernens Lethed,

En over Dvalitetens Slethed.

I Bladene det bliver betjendt,

Med Høsten er det lidt bevendt,

Dg „Folkebladet“ os fortæller:

I England trives den ei heller;

I Handelen der kommer Nøre:

En Kornet ind, En ud vil føre.

Man henter vel endog i Smug

Om Dpfjeb alt af russisk Rug,

Om Hungersnød, om Prisens Trykning,

Dg om Kartoflernes Mislykning.

Dg de har Allesammen Ret;

Thi Høsten bliver meget slet,

Dg det i alle Verdens Kanter,

Det sige vil —: for Speculanter!

August, 31 Dage.

Kirsdag den 1ste.

Torsdag den 31te.

Paa Vesterbro er nu Saisonen,
 Og der gaaer rigtignok Ballonen!
 I „Tivoli“ Amici trækker
 Og Boldene med Folt bedækker.
 „Alleenberg“ med frie Kunstier
 Forjager Spiritusens Dunster,
 Og „Sommerlyst“, som Concurrent,
 Beständig holder Buen spændt.
 Selv Roeskild' nu, til største Gavn,
 En Forstad blev til Kjøbenhavn,
 Det gaaer med Damp til Maglekilde,
 Som Klampenborg misunde vilde,
 Hvis det kun ei var altfor silde!

Alt frydes ved sligt lystigt Væsen;
 En Klasse kun bli'er lang om Næsen,
 Og det er den, hvis hele Trost
 Er stillet til en daarlig Gøst.
 Nu hjælper der slet ingen Tægten,
 Thi Bonden stenner under Bægten
 Af den Velsignelse, som han
 I Laden langt fra rumme kan.

September, 30 Dage.

Fredag den 1ste.

Lørdag den 30te.

Den „Könne,” som paa Torvet staaer,
Dg standet har i hundred Aar,
Som vi i Mai har sagt Adieu!
Sig aabner nu for os og — Feu.
Der proclameres nye Stykker,
Hvoraf en stor Deel forulykker;
De øvrige, som skal staae fast,
Med dem har det slet ingen Hast.

Paa Thorvaldsens Museum man
Nu sidste Gaand snart lægge kan.
Correspondance der indledes,
Hvori der om lidt Penge bedes,
Dg Borgerrepræsentationen,
Som meest er stemt i Jammertonen,
I sure Gble bide maa,
Dg nye Forskud smukt tilstaae.

I denne Maaned travlt der blier
I Herremandens Jagt=Revier,
Dog tør med Visshed det antages,
Alt ogsaa andetsteds der jages.

October, 31 Dage.

● Søndag den 1ste.
 ● Tirsdag den 31te

Engang de Død med Svada løde,
 At „Til October skal de møde“,
 Nu mødes der, som denne Gang,
 Endstjændt det næppe skeer med Sang.
 Poeterne nu hæse ere, —
 Dog bli'er der talt maaskee desmere.

I dette Aar den syttende
 Betegnes som den „flyttende“,
 Da flytter — og det staaer til Troende —
 Enhver, som ikke bliver boende.
 Bedst dog herved nok den det gaaer,
 Som en Opsigelse først faaer;
 De, som i modsat Casus ere,
 Anap komme til at flytte mere.

I Vinens varme Fædreland
 Nu Druens Rigdom hoster man.
 Her, til de Maadeholdnes Glæde,
 Man nøies med den lidt at spæde.

November, 30 Dage.

Onsdag den 1ste.

Torsdag den 30te.

De lange Aftner, korte Dage
 Af Aaret ere kun tilbage.
 Comedier, Baller og Concerter,
 Dermed November os bevrerter.
 Selv „Hippodromen“ aabnes maa,
 Og lyttende dens Heste staae,
 Mens Lumbye-Amphion er oppe
 Og faaer selv Stene til at hoppe.

Skjendt Vinterstormen Hvirvel slaaer,
 I Kunstens Rige er der Baar.
 De vælske Nattergales Triller
 I tvende Parter Verden skiller:
 De Nationale, som forkaster, —
 De altid glade Enthusiaster.
 I Kampen lade begge to
 Den danske Opera i Ro.

Den simple Mand sin egen Kaas
 Som altid gaaer, og uden Baas
 Fortærer han sin Mortensgaas.

December, 31 Dage.

Freitag den 1ste.

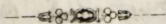
Sonntag den 31te.

Hvo ei i Juni alt er „død“,
Saaer i December nok sin Nød,
For han saaer spiist sin Julegrød.

Nu gjelder det, med Contenance
Alt gjøre op smukt sin Balance,
Paa det, naar hver har saaet Sit,
Der endnu bliver lidt til „Mit.“

Bedst uidentviol det dem vil gaae,
Som slaae i Hast sig til de Smaa,
Naar Juletræets gyldne Grene
Belyse Narets sidste Scene.
Som Børn skal vi jo ind igjen
(Hvis nogentid) i Himmelen;
Derfor Enhver sig hen begive,
Saa snart som muligt Børn at blive,
Lidt Godt i Juletræet nok
Der findes til den hele Flok,
Dg hvo var den, som ei vil have
En Jule- eller Nytaarsgrøe?

Paa „Flyvepostens“ Abonnenter
Naturligviis den bedste venter!

Billeder af Livet i Kjøbenhavn.

Creditor og Debitor.

„Jeg seer jo hans Binde, jeg seer jo hans Mund,
Jeg seer ind i Diets talende Grund!“

Forlystelser fordum og nu.

1828.

1848.

Ogsaa et Slags Forlystelse.

Bogstavelig Udtydning.

Fruenkykker.

Dg vil Du saa gaae hen til Madam Jensen og hilse fra Fru Madsen og svørge, om Madam Jensen ikke vilde laane Fru Madsen det sorte Shawl, for Fru Madsen skalde i Selvfab i Aften. Guff det, fra Fru Madsen!

Ætherdampens velgjørende Virkninger.

1.

Den 10de Aug.

Hjertets smaa Hemmeligheder.

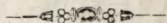
„O Elise! Grusomme! at lade mig staae og fryse
i næsten 2 Timer — Ha! Elskede!

Ægteskabelig Kjærlighed.

Manden i Vinduet. „Holloi, det er dog Synd at
slaae det Fruentimmer!

Ægtemanden. Synd?! Kan De ikke begribe at det! er
min Kone?

Smaaæ Kjælderbørn uden Billeder.

For Begyndere.

- 1) 8 18
- 2) 8 18
- 3) 8 2den

- 4) 8 2den
- 5) ½ M 2den
- 6) : 3 3 3
- 7) , ndo
- 8) Sprog 13
- 9) Poli 10
- 10) R 8
- 11) 2 Mas
- 12) ~~Zobat~~
- 13) 10 stille
- 14) 1 T p 8
- 15) M. A.
- 16) ½ dan
- 17) 12 Mod
- 18) 40 Skov
- 19) Dr 8 n
- 20) 1 20 Bände
- 21) ½ S 10 n
- 22) Kl 18
- 23) 9 na
- 24) 10 fjeb
- 25) Ea 2
- 26) Pla 2
- 27) 9 1 1
- 28) 1000 B 1

Røglen til Kjælderborn for Begyndere.

- 1) Gatten.
- 2) Katten.

- 3) Randen.
- 4) Fanden.
- 5) Markmanden.
- 6) Colonier.
- 7) Commando.
- 8) Sprogtretten.
- 9) Politi.
- 10) Rotte.
- 11) Thomas.
- 12) Skraatobak.
- 13) Tistille.
- 14) En Theepotte.
- 15) Emma.
- 16) Halvdan.
- 17) Taalmod.
- 18) Hyrestov.
- 19) Drotten.
- 20) En Tyrebande.
- 21) Markstien.
- 22) Klatten.
- 23) Nina.
- 24) Tifjeb.
- 25) Cato.
- 26) Plato.
- 27) Nilen.
- 28) Et Tusindbeen.

Store Kjældermand uden Billeder.

For Viderekomne.

- 1) Eg og 40 Træer b stod d 1 af
- 2) N t 1 LLL
- 3) Dan $\frac{1}{2}$ s : III
- 4) FNLRUFN
- 5) Gar |||||
- 6) M 2den b 18 r $\frac{\text{Tiden}}{\text{sig}}$ med sin Billie
- 7) D 1 r ei al 10 d 2 sfer der 10 e
- 8) $\frac{12 \text{ Mod}}{\text{vinder}}$ Alt
- 9) $\frac{\text{Ansku 1 c}}{\text{Ansku 1 c}}$
- 10) 10ds driv
- 11) G M 183 S 10 rner 10 ndre
- 12) Tage $\frac{S 18}{\text{Gaand}}$ r d 1 $\frac{\text{Ganz}}{\text{Hytters}}$
- 13) S 3 ng , ndo tager snart M d
- 14) G freidigt op $\frac{\text{til}}{\text{Mand}}$ ei stolt ned $\frac{\text{Mand}}{\text{til}}$
- 15) Tri 2 9 a
- 16) $\frac{1}{2}$ uvG
- 17) 15, 19, 20, 30 is M 2den
- 18) $\frac{1}{\text{Gørper Da 9 l}}$
- 19) $\frac{\text{Da 9 g}}{10 1 r}$

20) Børnene /

21) Alt gjøre 3 d.

Nøglen til de store Kjældermand.

- 1) Ege og Fyrre Træer bestod den af.
- 2) Enten Eller.
- 3) Danmarks Colonier.
- 4) Effen eller Iffeen.
- 5) Gæstgæstregger.
- 6) Manden blotter sig undertiden mod sin Villie.
- 7) Det er ei altid Tøsser der tie.
- 8) Taalmod overvinder Alt.
- 9) En skjav Anskuelse.
- 10) Tidsfordriv.
- 11) See Mattens Stjerner tindre.
- 12) Tage Slotte Overhaand er det Hytters Undergang.
- 13) Streng Commando tager snart Ende.
- 14) See freidigt op til Overmand, ei stolt ned til Undermand.
- 15) Tritonia.
- 16) Han fik paa Hovedet.
- 17) Talismanen.
- 18) En Overførster Daniel.
- 19) Underdanig Tjener.
- 20) Børnene skraale.
- 21) Alt gjøre Fortred.

Amor forðum og nu.

1827.

Amor som Guusniffe.

Hvad loffer, hvad drager
 Mig lønlig og tyft?
 Forstyrer og plager,
 Gyder Ild i mit Bryst?

Og adspreder min Tanke,
 Saasnart den er fædt,
 Saa Hjertet maa banke
 Uroligt og sødt?

Hvad fængsler mig stedse,
 Baade tidlig og sild,
 I gøglende Kreds? —
 Det er Amor, den lille

Han vagabonderer
 Halvnøgen omkring;
 Coquetterer, moverer
 Sig med lustige Spring.

Bagtil Bingerne dække
 Hans Nøgenhed;
 Men ellers — man strække
 ligt maa rødme derved!

I Kaffelovnskrogen
 Han hvister og leer.
 Naar jeg blader i Bogen,
 Der hans Dine jeg seer.

Han som ordentlig Nisse
 Gaaer med Nathue rød;
 Dog — jeg veed ei tilvisse,
 Om han spiser Grod.

Paa mit Knae snart som Ridder
 Han svinger sig tryg;
 Snart paa Raffen han sidder,
 Snart midt paa min Ryg.

Han spiller mig paa Næsen,
 Gjør mig al Slags Fortred.
 Det uartige Bæsen
 La'er mig aldrig ha'e Fred.

— Hvad kalder, hvad frister
 Med loffende Næst,
 Og sagtelig lister
 Sig ind til mit Bryst?

Han kjæler, han klapper,
 Den lille bitte Mand.
 Der er Ingen saa tapper,
 Alt modstaar han kan.

Han flyer mig min Kappe,
 Hat og Stof ligesaa;
 Og han Lyset mon snappe,
 Blæser ud' — nu lad gaae!

Han mig fører til Huset
 I Aftenens Vind.
 Forvirret, beruset,
 Jeg lister mig ind

En hyggelig Stue,
 Mens ude det sneer,
 I Døren en Due —
 Hvad er det saa meer?

To Lieliehænder,
 Et drømmende Blis, —
 En Lampe, som brænder,
 En Stemmes Musik

To redmende Kinder, —
 En Læbe som leer, —
 En Time som svinder —
 Hvad er det saa meer?

Er jeg hjemme, mig Guden
 I sit magiske Speil,
 Viser Skjønheder uden
 En eneste Feil. —

Gaae vi ud i det Grønne,
 Som Frugter paa Green
 Seer jeg Qvinder saa skjønne —
 D, tusind for een!

Bed Balsalens Hjerter,
 Naar Tonerne rulle,
 Han stopper med Hjerter
 Mig Lommerne fulde

Ja, selv naar jeg sover,
 I mit Dre, o Gru!
 Han hvisker, og lover,
 Mig flere endnu! —

D mig fra mit Dre!
 Lad være, ethvert
 Minut mig at gjøre
 Catholisk og forkeert!

D, lad mig ha'e Gudsfred,
 Det be'er jeg Dig blot!
 Farvel nu, og Gudsfred,
 Du Hjerternes Dret!

Lad være at liste
 Dig ind til mit Bryst,
 Du Nisse, — og friste
 Med hemmelig Lyst!

Lad være at fortære
 En detail og en gros,
 At besnære og besvære,
 Massacrere min Ro! —

1847.

Amor som Kornpuger.

Hvo sidder, med Roser
 Bekrandsit i et Slot? —
 Mellem bugnende Poser? —
 O, vi kjende ham godt!

Han vagabonderer
 Ei længer som før,
 Nei, han spekulerer
 I Korn, Meel og Smør.

Et Seil sig udspander,
 Naar han rynker sit Bryn:
 Tilbage det vender
 Med russiske Gryn.

En Piil han udsender,
 Og med Provision
 Tilbage den vender
 Af en Million.

Med en anden han skriver
 Et „Fædreland“,
 Som mod Invektiver
 Forsvare ham kan.

Han multiplicerer
 Sine Fonds ret paa Kraft,
 Disconterer, agerer
 Med det Indkomne brødt.

Han opkjøber Hjerter
 Af hver Alder og Slags,
 Og Giftermaalskjerter
 Antænder han strax! —

Hvo sidder, med Roser
 Bekrandset, dog her?
 Mellem Lønder og Poser? —
 Gud Amor det er!

I Lønder og Sækker,
 For ret populair
 Alt blive, han lægger
 Et Hjerte i hver.

Kun mod Lagerprocenter
 Han sælger sin Gunst,
 Og mod blodige Renter,
 Hvad han selv fik omsonst.

Han klapper med Vingen,
 Naar en Sæk er betalt.
 De fattige faaer ingen,
 De Rige faaer Alt.

„Frihandel“ med Hjerter
 Han høit proclamerer,
 Drifker Viin, spiser Tærter,
 Som den bedste Grosserer.

Ham rører ei Smerte,
 Ei bedende Blik
 Hos de Stakler, hvis Hjerte
 For Intet han fik.

O, Du rige Grosserer,
 Som boer i et Slot,
 Spekulerer, flankerer,
 Og lever saa flot!

Forhungret, i Frosten,
 Jeg vandrer min Gang,
 Mens Du udbringer Toasten
 For „stigende Trang.“

Du Gud med Nvisen
 For Kjarlighed!
 Jeg beder: sæt Prisen
 Paa Varerne ned! —

Blandt de tusinde Hjertes
 Get trofast jeg fandt
 I Fryd og i Smerter, —
 Det tog Du i Pant.

O Amor, min Trang see!
 Kan Du være bekjendt
 At ta'e en Arance
 Af tusind Procent?

Hvis Du sætter Din Hu til
 Saa voldsom Profit,
 Kommer engang selv Du til
 At spille Fallti.

Naar hver rigtig Blodsuger
 Til Pokker gaaer hjem,
 Pas paa, Du som Puzer
 Ei følger med dem!

O, end dog min Smerte,
 Og end dog min Nød!
 Og giv mig mit Hjerte,
 Saa er Du saa sød!

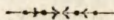
Pas atter din gamle
 Ulfyldige Dont!
 Lad Hjertet sig samle
 Foruden Discont!

O, lad vær med den Bane,
 En detail og en gros
 De fattiges Bred at rane,
 Og de Elskendes No!

Et Brev i Brevst.

(Uddrag af en Dagbog.)

Den 29de August. Skjæbnespangre Dag, o, at jeg turde udflette Dig af Dagenes Tal; mig har Du været en sand Idus Martii, en Tycho Brahes Dag i høieste Potents. Endnu en saadan Dag, og jeg er ikke mere blandt de Levendes Tal, og rørte Venner og Paarørende kunne begræde mit Tab i Adresseavisen, — hvis det ikke er dem for dyrt.

Imorges bringer en rødnußet Bondepige mig følgende Brev:

„Kjære Fætter Niels!

Jeg haaber Du har ikke disponeret over Dig til iaften. Kom op hos os Kl. 7, men for Guds Skyld ikke senere, jeg har Noget at fortælle Dig, og jeg tvivler ikke om, at Du vil efterkomme en Opfordring af Din hengivne

Cousine Agnes.“

Denne Formodning kunde hun udtale med saamegen mere Sikkerhed, som hun vistnok veed, at jeg har et godt Die til min smukke Cousine, der foruden mange høist fortræffelige Egenskaber tillige har den, at hun kan vente sig adskillige Grunker efter en gammel Tante. Jeg var imidlertid høist nysgjærrig efter at vide, hvad hun egentlig kunne ville mig, mine Tanker flakkede om til alle Sider, for at søge Opøsningen paa dette Problem; men for-
giæves, Intet faldt mig ind, som jeg ansaae for rimeligt, og jeg var derfor nødsaget til at styre min Nysgjærrighed og gaae iblinde indtil Forløsningens Time kom.

Da Kl. var 6½, iforte jeg mig mit bedste Puds,

og til bestemt Tid bankede jeg paa Døren hos min Cousines Moder, eller med andre Ord hos Tante N. Børend jeg traadte ind hørte jeg nogle qvindelige Stemmer udraabe: „Der er han!“ og da jeg traadte over Dørtærskelen, saae jeg mig omgivet af ni Damer, som strækkende Armene ud imød mig, foer mig imøde som var jeg en forventet Messias, eller et Postbud, der bringer Penge fra Hjemmet. Glæden straaede ud af Alles Ansigter, kjøndt Flere af dem vare mig ubekjendte.

„Det var kjønt at Du kom, Fætter Niels,“ sagde Cousine Agnes, „til Ven derfor skal Du ogsaa følge os Alle paa Livoli; Du husker nok, at Du inviterede mig forleden.“

„Paa Livoli? Vil De Allesammen paa Livoli?“

„Hvilket Spørgsmaal! Veiret er saa smukt, og Du maa vide“, vedblev Agnes, trækkende mig til en Side, „Moder og jeg og Hansine og Frederikke Nielsen, vilde alene falde Dig til Besvær; men ligesom vi stod og klædte os paa, saa kom Fru Ramcke med sine Døttre og

sin Søster og den lille Lolo, og saa kunde vi jo ikke være Andet bekjendt end at invitere dem med. Vi veed jo, at Du er en saa god og skikkelig Fætter, og oveni købet meget galant, er Du ikke?" tilføjede hun smigrende.

„Jeg havde glædet mig til at være ene med Dig og Din Moder, — og nu skal jeg trække ud i Liveli med syv andre Damer, ikke at tale om den lille Lolo — aa, Gud naade mig!“

„Naa, vær nu skikkelig, Niels; med mig og Moder kan Du altid være ene. Du maa ogsaa vide, det er saa rart at kunne erbyde en Fætter, som er galant mod Damerne. Det er en Fugl Phoenix, som bliver bestandig sjældnere i vore forfærdede Tider, og man har derfor Grund til at prale af ham. Men lad os nu ende; Damerne kunde troe, at Du nødig vil følge os, og det maa vi for Guds Skyld undgaae.“

Jeg maatte altsaa hvide i det sure Øble, saameget desto surere som jeg tillige maatte byde mine to Arme til de to ældste Damer, Tante M. og Fru Ramke, som atter hver paa sin Side tog en Dame under Armen, medens den hele øvrige Skare fulgte bag efter som Draabanter efter Planeten.

Saaledes anstigende ankom jeg til Billetecontoiret, hvor jeg var nedslaget til at bytte den eneste Blaa, jeg eiede, og den eneste Glæde jeg nød var den, at den lille Solo ikke havde Hviden og altsaa gik og gjaldte for et Barn, idetmindste hos Billetecassereren.

Mine Lidelser begyndte allerede ved Indgangen. Da jeg overgav mine elleve Billetter til Controlleuren, satte han et rigtig Grinebider-Ansigt op og sagde: „Herren er nok Actionair siden De bærer Liveli med et saa talrigt Besøg. Gud give der var mange ligesaa Veltænkende, saa stode Actierne saa bedre.“ — Selv Drengen, som ved Indgangen udbød Programmer, gjorde Nar af mig, da jeg købte eet af ham. „Sikke noget! skal Herren bare have eet!“ sagde han, „jeg troede, at jeg kunde blive af med fire, saa var der dog kun to enhalv om hver. Mindre kan det ikke godt være!“ Uden at værdige den Spyttegjøg et Svar trak jeg videre med mine Damer.

Vi vandrede til Concertsalen. Nagtet mine Damer baade tilhøre og Venstre være i en dyb Discussion med hinanden og Spørgsmaalene og Svarene krydsede sig over min arme Person, der syntes at afgive en galvanisk Løder, gik deres interessante Samtale aldeles tabt for mig, thi jeg var altfor spændt paa at opdage det Indtryk, som vort Optog gjorde paa Publikum. Jeg bemærkede tydeligt, at vi vare Gjenstanden for den interessanteste Opmærksomhed. Man hvidskede og tidffede og loe, man vendte sig om efter os som om vi vare Arabere eller Beduiner eller Tyrolere eller andre fremmede Dyr, og jeg hørte En og Anden sige: „Naa, han har min Tro faaet Læs nok!“ For at undgaae slige Spotteglojer trak jeg afsted i en Fart med mine Damer, for at komme i Ly under Concertsalens beskyttende Hvalving, hvilket havde tilfølge, at Damerne i Ghor vttrede deres Forundring over denne Tilfærdighed og spydigt spurgte om de generede mig. Jeg taug og sagtnede min Gang, men da vi ankom til Concertsalen vare vi ligenær. En Uddeling var nylig forbi, og da

jeg proponerede mit Selskab, at vi itide skulde tage Plads i Concertsalen, for at vente der til Musikken atter begyndte, sandt denne Mening almindelig Opposition og jeg maatte atter trække af med Selskabet. Mine Arme begyndte allerede at værke af Tante N.s og Fru Ramkæs haarde Tryk, det lod til de havde en Ahnelse om, at jeg mulig vilde echappere, og for at forebygge en saadan Skandale holdt de mig saa fast som om deres Arme havde været Jernboiler.

Da vi forlode Concertsalen med usorrettet Sag og vare komne ovenfor, opstod der et Schisma i Selskabet. Nogle, især Lolo, vilde hen for at see Abekattene og Fuglene; hun havde læst Ruffs Naturhistorie, og vilde nu see de der beskrevne Underværker med egne Øine; en Dame vilde i Gyngen, en Anden i Carousfellen, en Tredie vilde rutsche, Nogle vilde over paa Den, for at see den skønne Udsigt, Andre sloge paa at det kunde være rart at see Beriderne, og endelig meente et Par Stykker, at det var bedst at gaae forbi Bazaren. De to sidste Propositioner sandt hos mig et aldeles dødt Dre; hos Beriderne maatte Entreen betales og i Bazaren var der jo ogsaa, især for en galant Cavalier, ligesaa stor Anledning til Udgifter. Imidlertid vare Meningerne saa deelte, at denne Meningsforskjellighed gik over i Daad og Gjerning; man trak mig til Høire og man trak mig til Venstre, og dersom det er tænkeligt, at et

Menneske kan stilles i to lige Dele, saa maatte det have været steet med mig. I min yderlige Fortvivlelse over denne Situation greb jeg til et Middel, som kun den yderligste Fortvivlelse kan indskyde. Ikke tænkende paa mine Finantsers jammerlige Forsatning raabte jeg: „Mine Damer, for at gjøre en Ende paa denne interessante Strid vil jeg tillade at proponere at vi nyde nogle Forfriskninger hos en Conditor forinden Concerten begynder.“

Dette Forslag virkede som Olie i det oprørte Hav; der opstod en Enighed i det Væsentlige, som, med al Agtelse for Kjønnet, er noget Uørt hos ni Damer. Det var et Trylleord, som skaffede mig de venligste Blikke, men Jernboilerne om mine Arme bleve endnu haardere, thi man meente vel som saa, at en Juvel, der besidder saa fortræffelige Egenstaber, er det nok værd at holde paa. Vi drog altsaa afsted til Minis Pavillon, hvor vi toge Plads udenfor et stort Bord; thi at gaae ind vilde jeg ikke for alle Verdens Skatte resifkere. Jeg gad nok vide, hvad de sædvanlige Gjæster vilde have sagt naar jeg var kommen anstigende med ni Damer, ikke at tale om Dole. Vore kjøbenhavnske Herrer ere nu engang ikke vant til at see Damer paa offentlige Steder; naar det engang steer, at en ung Mand vover at sætte sig ud over denne Fordom, saa kan man være sikker paa, at han og hans Damer ere Gjenstanden for Alles Opmærksomhed, ja stundom for en impertinent Nygsgjærighed. Jeg finder dette dumt og korneret, men enhver vilde dog vist undskylde, at jeg i dette Tilfælde, som eneste Herre til ni à ti Damer, ikke søgte at trodse Fordommene.

Jeg er hverken Fruentimmer eller Tourist, og derfor vil jeg naturligviis ikke befatte mig med at opregne al den Chocolate, den Thee, den Jis og de Kager, mine Damer med den ypperligste Appetit af Verden ned. Men opregner jeg det ikke her, saa var Dyvarteren desto

flinkere til at beregne. Paa de sidste fire Daler, jeg overgav Thyren, fik jeg lige 2 Mk. 5 Sk. tilbage.

„Gud, hvad det var dyrt!“ sagde Fru Ramcke.

„Na, det bryder Fætter Niels sig ikke om, han er altid meget galant,“ yttrede min Cousine.

Denne Bemærkning skulde formodentlig være mig en Trøst i Nøden; men denne klang mig noget ironisk, og gjorde mit Humeur endnu mere trist.

Jeg skal ikke videre gaae ind paa alle de Katastra, der traf mig denne Aften; jeg skal ikke omtale, hvorledes der opstod et Mundhuggeri imellem tre af Damerne over en af Skuespillerne ved det kal. Theatre og som tilsidst gik ud over mig Stakkelt, fordi jeg gav dem alle tre Ret; jeg skal ikke opholde mig ved det marterfulde Dybold udenfor Theatret, hvor jeg i halvanden stive Timer maatte holde ud at see paa Engländerne, som jeg havde seet en halvsnees Gange, og paa en Pantomime, som var saa slet som kun en Pantomime kan være; ei heller skal jeg skildre vidtseftigt, hvorlunde en af Fru Ramckes

Døttre fik Dødt i Concerfsalen og maatte slæbes ud under Hølen og Jamren af Moderen og alle de andre qvindelige medfølgende Sjæle, indtil hun atter kom i den frie Luft — jeg iler lige til Slutningscatastrophen, der satte Kronen paa det Hele.

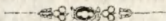
Da Kl. var 11 $\frac{1}{2}$ tænkte vi paa at komme hjem; men Himlen vilde det anderledes. Lønge havde den truet, og pludselig blev det til Alvor. Ligesom vi vare ved Udgangen, begyndte det at strømme ned som med Spande. Der var Jammer og Sorg blandt mine Damer. I en Fart gjorde vi en retrograd Bevægelse, som førte os ind i en af Pavillonerne, der ydede os Ly for Regnen. Efter en halv Times Forløb holdt Bygen op, og vi begave os atter paa Veien hjemad, medens Damerne jamrede over deres Brunels Sko, og Floiels Støvler og talte om, at det var rart, om man kunde finde et Par Droschker. Af meget gysdige Grunde fandt dette høist fromme Ønske et døvt Dre hos mig og uden at bekymre mig derom, trak jeg usfortrødent afsted med mit Selskab. Men da vi vare ved Udgangen af Tivoli, slog Klokken 12. Jeg troer ikke, at paa den yderste Dag vil Dommedagsklokken frembringe en saa frygtelig Virkning paa de forfærdede Syndere, som disse tolv Slag paa mig. Vi vare nødsagede til at gaae til Nørreport, thi som bekendt lukkes Vesterport præcis Klokken 12, og hvad ligner vel min Fortvivlelse! Jeg bandede, naturligviis indvendingt; jeg ønskede, at der aldrig havde existeret noget Tivoli, ja, jeg ønskede næsten, at jeg aldrig selv havde existeret, kort sagt, jeg var saa ude af mig selv, at jeg truede lille Dolo, der endog bad mig om at bære sig, da hun ikke kunde gaae for Træthed, med at kaste hende i Bøllingeøen, der netop var lige ved Haanden.

Endelig vare vi ved Nørreport, og jeg troede mine Videlser endte; nei pyt! Jeg maatte følge mine Damer hjem i tre Afdelinger — og Bagteren raabte affuratos, da jeg med Nøglen i Haanden stod udenfor min Gadedør, som jeg af lutter Mæthed næppe kunde lukke op.

Disse vare mine Katalia den 29de August. Den eneste Trost i min Dvide har dog været den, at Cousine Agnes holder en Klat af mig, og at jeg ikke vil faae en Kurb, naar jeg vil frie til hende. Om nogle Dage vil jeg gjøre Alvor deraf.

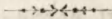
— — — — —

Den 1ste September. Til min store Forsærdelse erfarer jeg, at min Cousine Agnes er bleven forlovet med Lieutenant S. Hans Knebelbarter siges at være de smukkeste i hele Armeen. — Mit Naseri kjender ingen Grændser — — — —

De Danske.

Eventyr - Skizze.

Hvo har ikke seet en Mand, hvis colossale Størrelse stikker af mod Germanismens Smaalighed, hvis grove Corpus springer frem imellem den store Petivrimmel og hvis Characteristik er saa bred, saa massiv, saa dansk, at man med Rette har givet ham Navnet Ole Danske? Hvo, som har seet ham eensgang, kjender ham for bestandig, hvo som ikke har seet ham endnu, kan herved gjøre sig bekendt med hans Person, Character og Bedrifter.

Han skal, siger man, nedstamme fra Dan Mykilati, Rolf Krake, eller Stærkodder, hlin Lids Leidersdorff. Allerede i Moders Liv var det en uregjerlig Knægt, og da han blev født, gjorde han saa voldsomme Battemens

at Faderen mistede ni af sine bedste Tænder, Viisdomstænderne iberegnet.

Godt-Vælt spaaede noget Sjældent af saa tidlig Styrke, men Faderen meente, at hans Styrke vilde blive Mundfærdighed, siden han saa tidlig øvede sig i at bruge Sølene. At han imidlertid havde gode naturlige Kræfter, i en ung Alder, ja, at han endog usædvanlig tidlig blev nævenyttig, derom vidner den Scene som otte Dage efter hans Fødsel fandt Sted imellem ham og hans tydske Amme. Hun bed ham nemlig hans Næbver med de Dæ:

„Gehe zum Henker, kleiner Grückkopf!“ hvorover Ole, der naturligviis endnu ikke havde frekventeret noget germanisk Sprog Dampbane = Cursus, blev fortrydelig og svarede:

„Hold Mund, Kjøllingefolk! *) eller tal Dansk!“

„Was?“ raabte Ammen, „wollen Sie etwas genießen, müssen Sie Ihre Muttersprache sprechen, und Ihre Mutter ist i Glensborg geboren.“

*) Han vilde formodentlig have sagt Dvindsfolk, men da han var instrueret af den Tids største Skuespiller, fortalede han sig.

„Gladder og Passiar!“ raabte Ole, „min Fa'er er en Kjøbenhavnner, jeg vil tale Dansk, hid med Groden.“

Ammen, som mærkede at Knægten trods Svøb og Baand ikke var at kimse af, gav sig nu til at bede og græde, og foreholdt ham, hvorledes han skulde udgjøre et Led af det store tyske Vaterland, men Knægten var ubønhørlig og brølede af fuld Hals: „Hid med Groden!“ Da greb Fortvivlelsen den stakkels Ammes Hjerte, hun havde tænkt at opamme ham paa Tydsk, og alle hendes Dvertalelser og demagogiske Umtriebe naaget, vedblev han at brøle paa godt bredt Dansk: „Hid med Groden!“

Allerede følte hun, at der var ikke Andet at gjøre end at seie den Lille, da hun med Et fik fat paa et Pommeterkløde, der var fuldtrykt af schleswigholsteinische Wappen og Vers; hun greb det hurtigt og gav sig med fuld gjennemtrængende Stemme til at synge: „Schleswig-holstein meerumschlungen.“ Denne Vise syntes ogsaa at udøve en magist Virkning paa den Lille, først loe han, som om han var besat, derpaa indflettede han sarkastiske Bemærkninger, men endelig blev han vred, sprang op af Buggen, satte Windfolket med den linke Haand mod Bæggen, og udbred:

„Schlesvigholstein flammverwandt
Knausen wir mit hehrer Hand!“

Da Ammen mærkede at den Lille baade havde Mod og Kræfter, led hun ham siden have Madre.

Stille og bramfri, uden Blæst og Blæseri, hentrandt Dles Barndom indtil han endelig skulde sættes i en Lære. Faderen vilde først at han skulde lære Diplomati; men en gammel Professor, der stod paa Nippet til at blive Statsraad, forsikrede Faderen helligt og dyrt, at til Diplomat var Ole alt for keitet, han maatte meget hellere blive Soldat eller gaae Cancellieveien, men det Første havde Ole ikke rigtig Lyst til, for vel kunde han godt lide at slaaes, men at staae paa Post og lystre Commando huede han ikke, — og ti det Sidste erklærede Bøgen ham for stivhalsket. Der blev altsaa intet Andet for, end at han skulde lære at ernære sig af sine Hænders Gjerninger. Hvormeget man end river ned paa Professionsisten, saa er det dog ham, der driver det Hele. Kan Bonden ploie og samle i Læden, uden at Haandværkeren har dannet hans Redskaber, lavet hans Vogne og bygget hans Lo? Kan Riigmanden vise sin Pragt, sin Forskjel paa flere eller færre Penge, naar ikke Haandværkeren og Kunstneren ved deres Hænders Flid sætte ham istand dertil? „Haandværker!“ tænkte Ole, „ja det maae være et kjæft Haandværk at være Haandværker. Det kunde være rask at være Grimmurer tænkte han, men siden Born og Barnagtige ikke kan komme i det Laug, maae vi begynde i et andet Murerlaug.“

Som tænkt saa udført. Ole kom i Lære hos en af de Mestere, som ikke besatter sig med at rive ned, men hvad der ikke skal stee, kan stee. — Vor Ole saaer af en ultraliberal Muursvend, der netop stod ved det saakaldte Rednings- eller Redrivningscorps, Ordre til at kjøbe en Spand Grter hos Mester Timian paa Christianshavn. Denne Deel af Staden talte i Dles Ungdom mange skrøbelige Bygninger, og derved steete det at Ole af bare Hastværk, saaer et Krantoug

om Benet, og river i sin Pasgang Huset Nr. 27 overende.

Denne Handling, „igrunden slet“, skjøndt sleet af en Hændelse og med et godt Hjerte, fortrød ham saa meget, at han besluttede at bygge op igjen hvad han havde revet ned. Og det gjorde han, den Sjæl, ved sin Mesters og Muurpolerers Bistand.

Som et Lyn gik det nu ud over Stad og Land, at Ole var stærk, saa stærk at det var en Gru, at han af Banvare havde revet et Huus ned, og bygget det op igjen paa staaende Fod uden Stillaads; ja selv Jesuitter og Barsødder-Munke kom ind fra Landet for at observere denne nye danske Kæmpe.*)

Fra denne Stund var Oles Lykke gjort. Bondesvennerne fastede deres lykkelige Dine paa ham og efter at have befolet, beklappet og betragtet ham, udbrod de med een Mund:

„Ham kunne vi bruge!“

Ole, hvem disse Ord smigrede, fastede uden Betænkning Skjoldskind og Hammer og raabte pathetisk: „Jeg er Eders! sig mig bare, hvad ville I bruge mig til?“

De tyssede og han taug, de vinkede og han fulgte. De førte ham til et stort Huus og sagde: „Nu skal vi more os“, derpaa bad de ham lægge sig ned. De stillede sig da skifteviis eller i Ræng paa hans Skuldre, og raabte i Munden paa hverandre: „see vor Storhed“, indtil Ole, endelig kjed af Legen rystede Smaaasøllene af sig og sagde: „begynder Moerskabet nu ikke snart?“

„Strax!“ var Svaret.

Endelig lod det til at Moerskabet skulde begynde; Formanden for disse Voier lod en Collect eller Circulaire udgaae der lod omtrent som saa:

„Ole Danske er sulten! Han æder Pokaler, Daaser med og uden Snus, Stykker Solvtoi, Uhre og contante Penge. Entreen er kun tilgængelig for Bidragydende, Fæsten holdes paa Skydebanen og i Vallerup Kroe. Festmaaltidet betales aparte, de nødvendige Doctores, Procuratores og Matadores overbære Experimentet. Paa det at Vedkommende ikke skulle forsluge sig, og faae en slet Fordeielse, ville de fornødne afførende Midler være tilstede.“

*) De gamle danske Kæmpeviser have intet med Ole Danske at staae.

Det virkede — Indbydelsen nemlig; man kom, man saae og gabede. Dog Ole blev narret, Thi efterat han i Søndagsklæder var fremstillet som den efter Alesnodier Hungrende under Jubelraabet: Saaledes seer den friske danske Mand ud!“ blev han ført til et tarveligt Bord, lagt i Vaand og Vænker, spist af med Snak og fik en liberal Mundkurv paa, for ikke at forstyrre Festen med sin „utidige Smurren“, medens Bøgterne deelte Tvistens Gleder imellem sig i lige skandinaviske broderlige Dele.

Da Ole Danske nu en Tidlang taalmodig havde lidt denne uvenlige Behandling, rystede han endelig Vænker og Mundkurv af, reiste sig, og spurgte med Stentorrost: „Naa Børn, naar faaer jeg Mad, og naar skal Jeg begynde at more mig?“

Dette Spørgsmaal bragte Forvirring i Leiren. Nogle smurte Hæser det bedste de havde lært, Andre flygtede til Maadeholdstøttet mod Brandeviinsdrik, atter Andre satte sig paa den høie Hest og sparkede ud saa godt de kunde; men Een, ifkun Een havde Mod til at træde den vrede og skuffede Helt under Dine. Forsigtig kreb han hen til Kampen, traf Støvler og Soller af, ballancerede saa godt han kunde op af Oles Ryg, tog ham i Haaret, gav ham en Gammel Paalands, og satte sig endelig til at ride paa Oles Næse. „Hør ham!“ udbød Forsamlingen, „Hør ham!“ brolede Ole, hvem dette forekom som en ny Maade at gjøre Løier paa.

Manden paa Næsen læspede:

„Mine Herrer! jeg erklærer herved, at Ole Danske er et Åsen!“

Ole vidste ikke om han skulde græde eller lee over denne Bittighed, men han tænkte, naar Du leer, saa troer Folk; at Næserytteren er et Åsen, og jeg gaaer fri.

Da Forsamlingen saae at Ole loe, loe Den med, og Næserytteren loe da ligeledes af fuld Hals, og tilføiede læspende:

„Ja, jeg siger: Ole Danske er ikke alene et Åsen, men han er et Bæ, saadan ligefrem et complet Bæ!“

„Skal jeg lee af det med“, tænkte Ole, „det er dog igrunden Grovheder, men jeg lee jo for, selvfølgelig maae jeg være consequent og lee fremdeles.“

Og Ole lee af fuld Hals.

Og hele Forsamlingen istemmede et Latterchor.

„Ja!“ vedblev Næserytteren, „jeg forbeholder mig at bevise, at Ole er det største Bæst som kan gaae i to Skoe!“

Denne Næsestyver kom Ole noget akavet, han fik Birren i Nerverne, kom til at nyse og ryste med Hovedet, saa Næserytteren med Lynets Hart blev Græsrytter.

„Om Forladelse!“ læspede den Lille, „De lod mig ikke tale ud, jeg vil bevise at Det jeg her har sagt er den største Compliment jeg kunde gjøre Ole Danffe.“

„Det gad vi nok hørt,“ mumlede Forsamlingen, lidt stødt paa Oles Begne, „hvorledes han kan gjøre den største Grovhed til en Compliment, det gad vi nok hørt.“

Ole, det skikkelige Skrog, tænkte som saa: „Hvad kan den sælle Myg igrunden gjøre, det kan være Plaiiseer nok at høre derpaa,“ og som et Skraatobaksblad tog han hurtig den Lille op og satte ham paa Næsen. Angstens Svød sprang ud af Næserytteren, thi han mærkede nok, at han ikke saadan uden videre kunde spille Ole paa Næsen. Han læspede derfor:

„Jeg mener, mine Herrer, at Ole er et Ulsen, et Hæ og et Bæst, naar han taaler, at Herremanden siger Du til ham. For seer De, Ole er ligesaameget som alle Herremænd tilsammen, og Tak til, og derfor bør og skal han ikke taale at nogen Herremand, Forvalter eller Skriverdreng siger Du til ham.“

Et stormende Bisaldsraab lod fra Forsamlingens Ræber.

Ole solte sig smigret, og bukkede saa dybt, at han nær atter havde tabt Næserytteren, men denne, fleg af Skaden, bed sig fast med Hænder og Fodder.

„Derfor foreslaaer jeg mine Herrer,“ vedblev han læspende, „at han strax, for at hævne den ham tilføiede Tort, gaaer omkring og siger Du til alle Herremænd.“

Forsamlingens Bifald var umaadeligt, men Ole syntes ikke rigtig om Forslaget. Dog da Marskrotterer, fordi han ikke kunde naae hen til Dret, hvidskede ham ind i Munden: — „Er Du sulten, er Du meget forslugen, og har Du Lyst til at more Dig?“ svarede Ole „Ja!“ og fulgte godvillig det givne Raad, som den eneste Bestingelse for sine Dusters Dpsyldelse, eftersom han havde en medfødt Modbydelighed for at tage sig selv til Rette.

Det var forresten et artigt Syn at see Ole Danske, den godmodigste af alle Oler, gaae omkring fra Herregaard til Herregaard og sige Du til Jordrotterne; men han havde da aldrig gjort det, hvis han ikke havde haft en Næv i Naksen, som bestandig tilhvijsede ham:

„Mere Du! Mere Du!“

Men Ole blev omsider kjed af dette Narreri, han holdt sig til det Solide, og slog sig fra Bondevenerne paa en Tid Bonden ingen Venner behøvede. Et godt

Kornaar, det vil sige Laden fuld til fiirdobbelte Priser, gjorde Ole, der begyndte at speculere lidt paa egen Haand, pludselig til en rig Mand. Han troede med Rette at kunne stræve over hele Verden, thi han havde viselig en liberal Redacteur i hver Lomme.

Fra dette Dieblis af fulgte Lykken ham Slag i Slag. Han spiste og drak, spillede Trefort og morede sig i Getuafladeligræk. Theatret, Casino, Hippodromen, Actieselskaber — om Forladelse, nei! i hans Lykkes Periode besøgte han aldrig Actieforsamlinger og bivaanede principmæssig ingen Liigprædiken. Derimod gik han til andre Tider i Kirke, til Exempel skal han ganske vist have bivaanet det mærkelige Bryllup, hvor Lysestoberen fik Skyld for at Vielsen skeete i Mørke.

Alt Ole i Lykkens Dage, godmodig som han var, undertiden lod sig føre bag Lyset af Charlatanisme, Blærierie og Bombast, er saa naturligt; han var jo dansk, velhavende og godtroende, men han viste ogsaa Tilboielighed og et saa barnligt hengivent Gemt, at

han, for at faae en frampagtig Kysten paa Haanden, cureret, (som Byens dygtigste Læger havde erklæret for incurabel, lod sig lære at skrive af Madam Jaffee, en

geprøfster Datter af hans forrige Amme, som ganske rigtig curerede, jfr. Adresseavisen, Sværffelsen i 20 Timer. Lykkelige Ole!

Men hvor er Lykke uden Bestandighed? Midt i sine Velmagts Dage blev han angreben af den farligste af alle Sygdomme. Var det Typhus, Kopper eller Cholera? Nei desværre! thi disse Pestsmitter skaaner dog gjerne pøne Folk, som boe i lustige Huse og ikke indlader Nogen, uden efter tilstaaet Audients. Nei! han blev angreben af en langt værre Sygdom, en Sygdom, saa skrækkelig, saa ødelæggende i sine Virkninger, en Sygdom, som saa sjældent hjem søger Kornpugeren — om Forladelse, Kornspeculantens Huns. Denne Sygdom var Samvittigheden. Læser, hvis Du nogensinde har lidt af denne Sygdom, saa veed Du hvad den har at betyde, hos Folk i Almindelighed er den skrækkelig, hos Geistligheden er den ødelæggende, men hos Prokuratorer, Alagterkarle og Kornpugere er den absolut dødelig.

Sygdommen begyndte med stærk Hjertebanken, vindende Bine og Blikket henvendt paa det evige Liv. Ole gik omkring som et dremmende Væsen, han sukede og sukede, ja, i de lange Vinternætter hørte man ham tale Galskabens Sprog.

„Hvormange Familier har ikke min Speculation styrtet i Armod, hvormange har jeg ikke bragt til Bettelstaven. O, jeg Uhyre, jeg har opkjøbt Kornet! hvoraf her var fuldst, og solgt det igjen til ublue Priser. — Dog nok om Kornet!“ — raabte han, og knyttede Haanden, saa det knagede i Hippedromen, i hvis Nærhed han boede, „Ja nok om Kornet, derom er længe nok ført Krig i vore respective Blade — men dette er min mindste Brode. Ha, jeg Ulykksalige, er det ikke min Skyld, at Hunsleien stiger, saa Middelstanden og de fattige ikke kan arbejde for Andre end for Bærten og Assistentshuusdiscontoen? Og er det ikke min Skyld, at Klædet er dyrt? er det ikke mig, der sender Slagtesvinene ud af Landet og lader de Uslagtelige tilbage, er det ikke mig, som driver Studene tilveirs, og sælger Studene til England, „paa Tid“ førend de endnu ere blerne Kalve? Og Lammene, Ha! snart gaar det nu, som saa smukt er skrevet i Kong „Salomon og Jørgen Hattemager.“ „Gaarene af Landet gaar, og Ulven bli’er tilbage. Ak! negt det Ulykksalige, er det ikke min Skyld at Eggene koster halvfemte Mark?

Umsonst, umsonst ist diesen bitteren Schmerz.

Førend Smørret falder saar min Sjæl ikke Fred?

Saaledes, eller omtrent saaledes, var den Lidendes Fortvivlelse, der tilsidst gik over til taus og stille Bærv.

Ole, det bedste, godmodigste og meest profaiske Menneske, vanvittig. Et Væsen uden Esprit, miste Forstanden, o Skæbne!

Stundom saae man ham gaa omkring om Matten og tale fortroligt med de gyldne Stjerner, det søde Bærv, som bandt ham til Universet. Stundom gik han reent

fra Sands og Samling, stillede det danske Flag ved
Midnatstide efter Maanen,

saar at alle Uhrmagerne i
Byen, der nu ved Sympathier ere bundne til Flaget,
ligesom de danske Sofolk i gamle Dage, stillede deres
Uhre efter Maanen, istedetfor efter Solen, hvilket afsted-
kom den Uorden, at alle Byens Tidsmaalere paa eensgang gif
12 Timer for tidlig, hvilket med Rette af Vedkommende
blev kaldt „ubetimeligt.“

Dog denne Crisis varede ikke længe, han gif snart
fra det stille sværmeriske Vanvid over til den stormende
Philosophie; han kastede sig med Gidsfthed over Hegel,
Heiberg, Kirkegaard og Martensen, han vilde ligesom
med Storm indtage Himmel og Jord, men han kom
ikke længer end til den skjæbnesvangre Kirkegaard — da
sov han hen, begravet, besjunget og beklaget. En gammel
Dage, Doctor Zeit paastod, at Hr. Danske ikke var
rigtig død, men kun sov en hart Sovn, og at han med
Tiden vilde skaffe ham vaagen igjen; dog Benner og

Bekjendte der ikke kunde taale det sorgelige Syn af „den Brave“, der havde truffet Knæet op til Hagen, drev paa at man skulde begrave ham „iligerøeller“. Den Præst, der forrettede Jordpaakæstelsen, optog Doctor Zeits poetiske Idée, og paaftod, at den Hensøvede der var den ædleste Sjæl, den frommeste Christen, de Fattiges Ven, og Landets Velgjører ic. — ikke var død, men sov trygt indtil vi alle samles med ham paa det Sted, hvortil vi Alle stunder. Det store Følge, som var i Husset, fulgte den Hensøvede til Gadedøren. Ingen havde Tid at følge ham til Graven, Ingen vilde være bekjendt at være bekjendt med en Kornpuger.

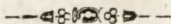
En rullede den besynderlige Vogn hen ad Gaden. Da mumlede Rudskén: „Alt Ole! hvortil nyttede Dig nu Dine gode Kræfter, Dine Penge, Din gode naturlige Forstand, Du lod Dig dog forlede til at blive et ædende, guldsamlende, dvæst Hverdagsmenneske!“ I det samme slog han et Knald med Pidsken, men i Luften knaldede

det som et Dommedagskrald, der var en Bragen som af tusinde Kanoner, en Lyd som om Slaget paa Rheden og Bombardementet vare forenede paa eensgang. Rudskén

styrtede næsegruus fra Bukken. Ole Danske havde sprængt sit snævre Kammer, og strakte sig ud i sin fulde Mandshoide. Ud sprang den gjære Gut, cureret for sine Daarskaber og sine Lidelser. „Rjør Du kun hvorhen Du vil“, raabte Ole til den forbløffede Kudsft, „Ole Danske er ikke død endnu, jeg er blot cureret, jeg har hørt Alt, jeg har seet Alt, — ja jeg har taalt og lidt Alt; men hvor er nu mine intime Venner?“

Kudsften skelede forskrækket til Ole, og søgte at komme bort jo før jo heller. Da strog Ole sig med Velbehag og Godmodighed om Hagen, og hvidskede med indsmigrende Stemme til den forskrækkede: „Frygt kun ikke, sig blot til dem det lyster at vide, at Ole Danske lever endnu, og at man snart skal høre fra mig.“

Charader og Gaader.

1. Gaade.

Blodt og Gaardt sig i mit Jeg forener,
 Ene dog af Blodt jeg kun bestaaer!
 Er jeg skabt, jeg ei til Nytte tjener,
 Ikke skabt mit Stof i Jorden gaaer.
 Høit jeg hænger, hvor mig Ingen hængte,
 Født af Modre, som forsvandt i mig;
 Een gav Spiren, flere frem sig trængte,
 Og blev end min Magt ei frygtelig,
 Færligt var det, under mig at komme:
 Naar sig nærmer min Forløsningsstund.
 Hurtigt skabt, min Tid var hurtigt omme,
 Mine Modre vækkedes af Blund.
 Mange Taarer græd jeg mod min Ende.
 Med hver Taage mig en Moder svandt,
 Snart mit Spor man kan ei mere kjende
 Mine Modre Skjul i Jorden fandt.

2. Charade.

Det Første er en fornem Mand,
 Som hverken eier Guld og Land,
 Men commanderer dog en Flot
 Af sex og tyve troer jeg nok.

Det Andet kjender Du ret godt:
 Det er hans første Undersaat,
 Som sidder paa hans høire Haand,
 Og hjælper os at gjøre Baand.
 Det Tredie lister sig omkring,
 Og dræber mange fremme Ting.
 Det Føle er en morsom En,
 Som kaster efter Føle med Steen,
 Skjøndt mange, mange fleer end han
 Det samme Navn fortjene kan.

3. Gaade.

Snart spyer jeg dampende Gnister og Ild,
 Snart har jeg fat paa Karudser og Sild,
 Hist er jeg dannet af Kjød og af Been
 Sædet for Gudernes herligste Gave,
 Her er af Jern eller Leer eller Steen
 Jeg en Prophet for den hungrige Mave.
 Naar jeg med tusinde Brødre i Hob,
 Lysrer det Manddrab bebudende Raab,
 Nabner sig let, ved et knyttrende Slag,
 Hurtigt mit ellers tætsluttede Tag;
 Men, naar ved Lægens fortrivlende Haand,
 Først jeg skal aabnes, da er det paa Tide,
 At Herren troster den vildsomme Mand,
 Medens det saarede Legeme maa lide.

4. Charade.

Naar Bigen undselig det Første fremstammer
 Pro skildrer da Elskerens salige Fryd;
 Skjøndt Ordet er lille, det Hjertet opflammer,
 Og henrykt han hører dets himmelske Lyd.

Ei Fortid, ei Fremtid det Un det betyder,
 Et Dieblig kun af den ilende Tid,
 Lykkelig Enhver, som med Wiisdom det nyder;
 Naar først det er borte, det kaldes ei hid.

I Krigen man lettest det S i d s t e indhøster,
 Dog ogsaa i Fred man ved Vaade det faaer.
 Det Hele af Tolv er den førstfødte Søster,
 Med Sneeflokker ofte hun frandses sit Haar.

5. Gaade.

Jeg breder mig, og Sydens adle Bæde,
 Og Ostens milde Gaver pryde mig.
 Jeg breder mig, og Vaarens Døttre græde.
 Men kun for dobbelt sjønt at lee til Dig,
 Jeg er et Heelt, et Værk af Kunstens Hænder;
 Jeg er en Mængde klare, blanke Smaae,
 Og hvis Du Ordets Lønsald kun kjender,
 Saa kan Du let min Dobbeltthed forstaae;
 Men vender Du mig om, bli'er jeg en Gaade *atter*.
 Som ikke noget jordist Væsen fatter.

6. Charade.

Du, som i Modgang og i Smerte,
 Er os en stille, kjærlig Trost!
 Som mere boer i Pigens Hjerte,
 End udi Mandens haarde Bryst!
 Seed mig, Du hulde Tryllerinde!
 Som gjør hvert Nag, hver Byrde mild;
 At mine Tjed ei fare vil,
 Naar jeg vil Dig, Du Blide finde.

Silg med Din englerene Stemme,
 Sagte Dit første Trylleord,
 Til dem, som altfor øste glemme,
 At Alt har Ende her paa Jord!
 Og hvis de med et skjensomt Hjerte
 Høre med Tak til det vise Raad.
 Lindrer Du sikkert deres Smerte.
 Standser Du mange Armes Graad.

Min anden Stavelse er mere
 Mandens end Drindens Eiendom;
 Det er Soldatens sande Vre
 Hvor end hans stolte Banner kom;
 Dog, hvis han alletider praler,
 Og stiller sig alene brav,
 Troe kun, nagtet det han taler,
 At han har meget lidt deraf.

7. Gaade.

Hvad er det for Søstre, som Nat og Dag,
 Henvandre et Rum og dog længer ei komme.
 De virke begge til fælles Sag,
 Begynde forfra naar Tiden er omme,
 Den Ene er hurtig, den Anden er seer,
 Skjendt samme Kræfter dem Begge fremskynde;
 Dog skabtes den ene med længer Been,
 Forresten de Gange paa een gang begynde.
 De mødes hver Middag og Midnattens Stund,
 Et Dieblif samler dem atter,
 De tale tidt til Dig, men have ei Mund,
 Dog Vinket Du følger og fatter.

Dpløsning paa Charader og Gaader.

1. Gaade: Tistap.
2. Charade: Ubeakt.
3. Gaade: Pande.
4. Charade: Januar.
5. Gaade: Dug.
6. Charade: Taalmod.
7. Gaade: Viserne paa et Uhr.

Bilder ohne Worte.

Afreisen.

Hjemkomsten.

Nachspiel.

Endfeld og Drøspil.

Paa den Tid Directionen for Nyssensteens Badeanstalt, i de offentlige Blade beskyldtes for Mangel paa Energie og Opmærksomhed mod Publikum, kom tvende Herrer til Badeanstaltens Billetecontoir og købte to Billetter, der deels i Farve, deels i Directionens Underskrift vare forskjellige fra hinanden. De spurgte om de vare begge gjældende naaget denne Ullighed, hvortil Billetteuren bemærkede: at snart den ene snart den anden Directeur underskrev, alt som de havde bedst Leilighed. „Ah!“ udraabte Kjøberne, „saa ere de begge ligegyldige!“

En Skuespiller blev ved sin Debut udhøysset, saa at Directeuren fandt sig foranlediget til at anbringe ham som Theaterinspicient ved Scenen: det er den, der har at varetage Orden og Stillehed imellem Coulisserne medens der spilles paa Scenen. En Skuespiller, der var oplagt til Spøg, kom engang stoiende hen til Coulisjen, hvor Inspicienten stod, og spurgte ganske højt: „Hør L.. hvad sagde Publikum til Deres Debut?“ „Hys! Hys! gaar Deres Bei!“ hvidskede den betuttede Theaterinspicient.

En destrait Sagfører gik til Retten og tabte nogle Acter til en Proces paa Gaden, der var temmelig smudsig.

„De taber Deres Proces!“ raabte et vittigt Hoved til ham, og da Procuratoren bukkede sig, optog Mæterne og astorrede Smudset, tilføiede Wigmageren: „Det er en skiden Sag, De der har imellem Hænder.“

I Casino bød en Journalist samme vittige Hoved, en Priis Tobak. Istedetsfor at tage Priisen lugtede han til Tobakken og udraabte fuld af Beundring over Tobakkens Fortrinlighed, „Ah! Man kan strax mærke at De er Redacteur.“ — „Hvorledes det?“ spurgte Journalisten. „Ah!“ svarede den Anden, „De snuser jo Alting op.“

Om Søndagen er som bekendt den ene Port, som vender ud til Jernbaneveien fra Ryssefleens Tommerplads, lukket. En Boghandler, som ikke vidste Besset hermed, gif den lange Vei fra Badehuset forjæves, da han saae sig standset ved den laasede Port. Imidlertid kom en Mand og tilbød sig at sæte ham over til den anden Side af Stadsgraven. „De er altsaa Over-sætter?“ spurgte Boghandleren.

„Ja, min Herre! om Søndagen; om Hverdagen er jeg Långsaugsskærer.“

„Men er det ogsaa rigtigt at oversætte fra Dansk til Dansk?“

„Ja, jeg har faaet Lov af Grossererne.“

„Nu vel, de Herrer have Noget at sige.“

Da han nu skulde gaae over og fandt Apparatet, en Glydebros halvt under Vand, for risikørlig, betænkte Boghandleren sig, og sagde: „Nei Tak, saa vender jeg hellere tilbage og gaaer Veien.“

„Ja, men Herren sagde jo,“ bemærkede Færgemanden „at Herren havde Lust til at gaae over.“

„Ganske rigtig“, lod Svaret, „men jeg har slet ikke Lust til at gaae under.“

Paa en af vore befærdede Gader styrkede en Hest foran en Drosche, og kunde trods alle Anstrængelser ikke reise sig. Udstillige Forbisfærende, som ikke kunde komme frem, gave sig til at skælde og smælde paa Rudsken for denne Forsinkelse. „Hvor kan I nu være saa urimelige," raabte en Matros til Spectakelmagerne, „I seer jo nok at den stakkels Hest er ikke Menneſke for at kunne reise sig op.“

En Udgiver af en Journal fandt sig eengang altfor overlæsset med Udgifter, saa at han raabte i Brede: „Udgiver! Udgiver! jeg er jo bestandig Udgivende.“

„Det er sandt“, bemærkede en Tilstedeværende, der vidste Noget om hans gode Indtægter, — „men De er ogsaa sommetider overordentlig Indtagende.“

I et Kjøkken, tog en Pige en Theeskjedel med kogende Vand af Ilden og kom derved til at rive Skorfteensomhængen i Ilden, saa det strax fængede. „Sluk, sluk dog!“ raabte Madmoderen, „Du har jo Kjedlen med Vand i Haanden!“ — „Madam! Madam!“ raabte Pigen, „betænk dog, Vandet er spilkogende!“

Den Ufsik at anmode gode Venner om at besørge Breve, giver undertiden Anſag til Ubegageligheder, men afholder ikke desmindre Folk fra at blive ved dermed. En Mægler, som havde lovet at besørge et ſaadant, forglemte dette, eller rettere Brevet blev borte for ham. Manden, som ſkulde have det, kom endelig til Brevbesørgeren og udbad ſig Brevet da det var „af Vigtighed.“ Hertil kunde den ſtakkels Mægler ikke andet end ſvare: „jeg har forlagt det.“ De ſtiltes derfor ad ſom Uvenner, fordi hiin antog, at kun Brangvillighed fremkaldte dette Svar. Omſider, efter flere Maanedes For-

Løb, fandt Mægleren det vigtige Brev i et af sine Gjemmer. Hurtig som Lynet løb han nu Brevet besørge til sin Eiermand, men skrev forinden følgende Ord paa Omslaget: „Udgivet af Kjøbmand D. D., og forlagt af Mægler N. N.“

Brændevinen er ikke sjelden Aarsag til at Manden kommer til „at staae under Løflen“, og stærk Nydelse af denne Drik bevirkede saaledes, at en Skipper, naar han kom ravende hjem, fik Tugtelse af sin Huusfrue. Hans Venner og Drikkebrødre bebreidede ham dette, og drak ham engang saameget Mod til, at han skulde vise han var Mand naar han kom hjem. Virkelig greb han efter en Jldtang, da han kom hjem til Konen, og vilde dermed øve Huusretten, men pludselig faldt han over sine egne Been, og da Konen greb efter Jldtangen, krøb han ind under Sengen for at undgaae Hug. „Herfrem med Dig!“ raabte Konen forbittret, „herfrem med Dig!“ „Nei!“ raabte Manden fra sit firkle Skjul, „jeg skal dog engang vise Dig at jeg er Herre i Huset.“

En af vore udmærkede Skuespillere, fortalte sig en Aften saa hyppigt, at en Tilskuer henvendte sig til en Sidemand med det Spørgsmaal: „Hvad hedder dette Stykke?

„Bagtalelsens Skole!“ var Svaret.

„Fortalelsens mener De vel?“ gjensvarede den Anden.

Jøderne helligholde nøiagtig Aardagen efter deres Forældres Død, og bede paa denne Dag, som de kalde deres Aarstid, en Sjælemesse under ti Mandes Tilstedeværelse. En saadan Aarstid skulde en Handelsmand helligholde, men manglede netop den tiende Mand.

Bludselig faaer han Die paa en Handelsøven, der i største Hast ilede forbi Huset. Hurtig river han Vinduet op og raaber ned til Vennen: „Jonas! hør lidt, kom op til mig og vær tiende Mand, jeg har Narstid!“ „Aa lad mig være,“ svarede den Jilsomme, „jeg har ikke en Minuts Tid.“

En Soldat kom ind til en Oltapper, og forlangte et Glas Ol til 1 Skilling, og spiste dertil for 8 Skilling Brød. Da han betalte, sagde Verten til ham: „Gode Ven, naar han en anden Gang er tørstig, maa han gaae til Bageren.“

Paa en Bygning, der havde en meget oeconomist Byggherre, gik det temmelig flot til med Materialet, saa at Byggherren beklagede sig herover, og navnlig over, at de kastede omkring med Søm og Spiir, saa endeel absolut maatte blive borte. „Åh gode Herre!“ svarede en Tommersvend undskyldende, „De vil nok finde dem igjen, om ikke før, saa paa Regningen!“

Et Marionettetheater.

De syv Dødsfynder.

Tragedie af Hajadsky.

Personerne:

Hovmod, en ung fornem Laps.

Drukkenskab, en gammel Soldebroder.

Sladder, en Kone til Narene med Slentregang og Tunge som en Nagelkniv.

Løstagtighed, hendes Datter, en ung Pige, med sminkede Kinder.

Oprigtighed, et Hillebarn, sat i Pleie hos Madam Sladder.

Baron Langfinger, en maskeret Person.

Løgn, Hustru fra Underverdenen.

Trolde og Smaarak.

En god Engel, som ikke lader sig tilsyne.

En Epidesborger.

En Stue hos Madam Sladder.

(En Epidesborger sidder i Conversation med Madam Sladder.)

Sladder.

Som jeg siger Dem, jeg saae det grandgivellig med mine egne Dine. Han har et Par Horn, der ere større end som saa, og Pigebarnet er ikke et Haar bedre. Hun coquetterer

værre end jeg veed ikke hvad; nei, da har jeg en Datter som er anderledes dydig.

Spidsborger.

Det troer jeg gjerne, Madame, vær glad for det; men det gør mig i Sandhed ondt for den arme Mand, jeg vil herefter ikke søge mere i Huset, for man kan ilt vide hvad onde Tunger kunde sige Een paa.

Sladder.

Aa inte, gode Mester, De er i den Alder, at man kun kan tillægge Dem agtværdige Handlinger; men har De hørt om Kræmmer Puf, som gjorde Fallit iforgaars?

Spidsborger.

Nei! Har Kræmmer Puf gjort Fallit?

Sladder.

Ja, Konen skal have ruineret ham i Bund og Grund; han skal ellers have tjent godt ved Fallitten. Den lange Dortebea, som De veed han har fra første Egteskab, skal have et ganske pænt Udsyr — jo den dumme Døs, hun er heller ikke for god; nei da er min Datter et anderledes Exemplar paa Dyd og Levemaade.

Spidsborger.

Jeg veed det nok, Madam! Det har jeg jo hørt saa tidt af hende selv som der er Haar paa mit Hoved, saa det endelig maa være sandt.

Sladder.

Ja sandt er det, Pinedød! og hvem der siger andet, skal faae med mig at bestille.

Spidsborger.

Men hille Død og Pine, Klokken er mange; jeg skal hen og høre paa Børsen hvordan Actierne staaer.

Sladder.

Raa saa De har Actier?

Spidsborger (med et Suk.)

Ja!

Sladder.

Hvilke ere igrunden de bedste?

Spidsborger.

Ja, hvis De vil sætte Pengene i Noget, skulde det være i Badskeriet.

Sladder.

Nei Tak, jeg badsker selv, og tørre kan jeg ogsaa; dertil har jeg ganske gode Anstalter.

Spidsborger.

Nu, saa sæt dem i Casino!

Sladder.

Maa jeg være fri for det Slags; jeg vil slet ikke købe Actier.

Spidsborger.

Naa, saa De vil slet ikke købe?

Sladder.

Nei!

Spidsborger.

Oh for en Ufærd! Hvi faaer De mig da til at staae her og rose det Kram; det duer Altsammen ikke til noget. Men jeg staaer og sladrer; Farvel, Madame!

Sladder.

Hvad, siger han Sladder i mit Huus! Herud med sig, Tølper, eller jeg skal sladre for hans Øren — hum! sige Sladder til mig?

Spidsborger.

Ei, ei! Jeg meente ikke noget Ondt dermed. Farvel Madame.

(Sii gaar.)

Sladder.

Ja jeg skal nok fortælle Folk hvad han er for en Karl. Jeg skal sige Folk Gæt og Andet i Dret, saa De skal blive rød og bleg derover.

Spidsborger.

Adieu, Madam Gladder!

Gladder (hister).

Adieu, Hr. Baas!

Hovmod (kommer).

Men hvad er det dog for en comfortable Emente? Jeg troer Parbleu! at en Revolution skal begynde.

Gladder.

Na, vil De tænke, Hr. Junker! Han fornærmer mig i min egen Stue.

Spidsborger.

Jeg sværger ved Alt hvad helligt er, jeg har kun kaldt Madamen ved sit rette Navn og derover er hun bleven vred.

Hovmod.

Uforskammede Hallunk! At kalde en Ting, en Person, et Bæsen ved sit rette Navn er par Dio den største Grovhed og Hardiesse af Verden. Gaae, jeg befaler!

Spidsborger.

Her er ikke godt at være; det er da bedst at jeg gaaer.

Hovmod.

Bliv! Jeg troer, at jeg vil gjøre Kal af den Slynder, bliv!

Spidsborger.

Nar vil jeg ikke være, tag den dertil som har Lyst, jeg gl'er Enhver Sit og blæser af al Verdens Hovmod.

Hovmod.

Sacre de ful, hold fast paa mig, Madame! Jeg gjør god dam ellers en Fricasse af den Benf.

(Spidsborger iler bort.)

Hovmod.

Godt at han gif, jeg frygter ellers at han havde faaet en Spleen af mig.

Gladder.

Spleen, Hr. Junker, Gud forbarme sig! er det noget slemt?

Hovmod.

Det skulde jeg mene, det er den engelske Syge, den er langt værre end Cholera. Den kommer af Box. Cholera dræber paa 24 Timer, men Box dræber strax.

Sladder.

Uh! Uh!

Hovmod.

Stil sig tilfreds, Madam! Han skal slippe med Livet for denne Gang. Hvor er hendes deilige Datter?

Sladder.

Hun kommer strax, Hr. Junker, med lille Oppe fra Asylet.

Hovmod.

Ah, saa vil jeg contentere mig lidt. Jeg er saa echauseret, jeg har været paa Bæddeløb.

(Kaster sig paa en Stol.)

Sladder.

Al ja, det maae trætte Dem! Iob De meget langt?

Hovmod.

Er hun spaniolsk, jeg løbe? — Jo! — nei jeg var Kampdommer, det er ogsaa trættende.

Sladder.

Ja det kan jeg troe — hvor det dog maa være rart at være Dommer.

Hovmod.

O det er miserable, men man tvinger mig dertil, man kan ikke undvære mig. Naar alle Andre er Dommere, er der Strid og Spectakle, og den Ene vinder bestandig fra den Anden; men naar jeg er Dommer, er de Alle tilfreds, for saa vinder de Allesammen.

Sladder.

Se der er min Datter!

Ædsagtighed og Oprigtighed komme Haand i Haand.

Hovmod.

Madam, gaae ud i Kjøkkenet og pas paa Maden, jeg har noget at sige hendes Datter. Den lille Oprigtighed maae gjerne være tilstede, naar jeg taler til hendes Datter.

(Sladder gaaer.)

Hovmod.

Hør, min Pige, jeg kommer for at tage Afsked med Dig, fordi jeg skal giftes med en fornem Dame, og reentudsagt er jeg alt længe kjed af Dig.

Resagtighed.

Ha, Utatnemlige! er det Taffen for min Hengivenhed og Opoffrelse. (Græder.)

Hovmod.

Det kan ikke være anderledes, det er en fornem Dame, som absolut vil giftes; længe har hun søgt om min Pige, men da den ikke er til at finde, har jeg forbarmet mig over hende og tager hende, naturligviis mod en honorabel Medgift.

Resagtighed.

Det skader mig ikke, jeg kunde jo nok tænke, at saadan en fornem Elsker ikke var Andet end en forklædt Gavyss.

Oprigtighed (læser sin Lectie i en Bog).

„Daf skal Jomfru Justitia faae,

Som skaaner de Store og hænger de Smaa.“

Hovmod.

Di og hør mig! Det er nok at jeg har nedladt mig til at tale med Dig. Men for denne Nedladenhed er Du mig Daf skyldig, jeg fordrer at Du fra idag af ikke mere kjender mig.

Resagtighed.

Godt! Jeg kjender Dem ikke, min Herre! De er gaaet. (Han gaaer, hun seer haant efter ham.) Hum, han troer maa-
ske, at jeg bryder mig noget om det?

Baron Langfinger (kommer).

(Uden mange Ord indtager han Datterens Hjerter, binder hendes Kjærlighed og fører hende bag Lyset, naar han gaaer tager han adskillige selvgjorte Præsenter med sig.)

Løssagtighed.

Na, det kan ikke gaae værre end galt,
 Let kommet er snart forsvundet!

Drukkenskab (kommer ravende).

Søde Jomfru, De er smuk og jeg er fuld. Vil De ha'e mig, saa ta'e mig inden jeg bliver ædru, for bliver jeg først ædru, som Gud forbyde, saa bliver jeg ikke saa let fuld igjen, og saa kunde det være at jeg betænkte mig.

Oprigtighed.

Tag hende ikke, hendes Navn er Løssagtighed, og hun har talt saamange Kjærestes, som jeg tæller Aar.

Drukkenskab.

Godt, at Du siger mig det, saa kan Janden tage hende og jeg ikke (raver ud).

Løssagtighed (tager en Strikke og qvæler Oprigtighed).

Oprigtighed (døende).

Au! Au!

(En god usynlig Engel bortfører Oprigtighedens Aand. — Et stort Bulder høres. Underverdenens Fyrste lader sig tilsyne.)

Løgn.

Nu er det nok, Mamsel! Vil ingen anden tage Dig, saa vil Jeg. (til Troldtoiet). Før hende ned til Barmen og pas paa, at Jlden ikke gaaer ud i Dvnen.

(Til Publicum.)

Paa Grund af — — Eftersom og saasom — Ifølge en gammel Regel — — mine Vrede! forstaaen mig for Epilogen. Jeg generer mig at see en ærlig Mand i Ansigtet. Jeg havde faaet det Hverv af en Forfatter, at skaffe ham syv Cardinaldy-

der, nu er det Lykkebeds mig at faae dem paa een nær, thi Dyrigtighed paa urette Sted er ingen Cardinaldyd. Dyderne vil gjøre Lykke, man slaaes om dem; thi Folk elsker Dyden og affhyer Synden. Ved forekommende Artighed af Commandanten i „Don Juan“ har jeg faaet Hovmob, Drukkenskab og Langfinger sat lidt før den ordinaire Tid. Jeg haaber at gjøre min Lykke dermed (buxer, men gaaer derpaa pludselig frem); Det er sandt, jeg glemte at lade mig præsentere. Mit Navn er „Løgn“!

(Tøppet falder.)

Bilag.

Nyttige Raad i forskjellige Diemeed.

1. Paalideligt Middel til at gjøre røde Haar blonde.

Tilberedelsen af dette Middel er meget simpel. Man tager frisk, stort Veibred, Herb. Plantagin major, skærer det i Smaastykker og foger derpaa et stærkt destilleret Vand. Dette gyder man atter paa frisk Veibred, og destillerer det endnu engang. I en halv Pot af dette Vand opløser man $\frac{1}{4}$ Lod venetiansk Sæbe og $\frac{1}{2}$ Lod Soda; saa er det Hele færdigt til at bruges.

Anvendelsen er ogsaa meget simpel. Man kæmmer daglig Haaret med en i denne Bædste dyppet Kam, indtil det bliver fugtigt, lader det derpaa tørres af sig selv og gjentager det saamange Dage efter hinanden, indtil Haaret har opnaaet den attraaede Farve. Efter nogle Ugers Forløb ville Haarene antage en smuk blond Farve.

2. Forbedret Makassarolie til at conservere Haaret og at befordre dets Væxt.

Man tager 1 Pd. af den fineste lugtfrie Olie af Solsikke, 4 Lod flydende Gaasfedt, 4 Lod Ramsfedt, 1 Lod flydende Storax, 1 Lod Eggeolie, $\frac{1}{2}$ Lod Neroliolie, 1 Lod ægte Timiansolie, 1 Dvintin peruviansk Balsamolie, $\frac{1}{4}$ Dvintin Rosenolie og 1 Lod Cacaosmør og blander det Hele i en Glaske.

Man betjener sig daglig af denne Olie ved at gyde den paa den flade Haand og gnide Haaret ind dermed.

Denne kunstige Olie viser større Virksomhed end den saakaldte naturlige. Ved sin særdeles Jævnhed trænger den ind i

Sudens Porer og styrker paa en velgjørende Maade Haarenes Rødder, hvorved den tillige yder den behageligste og uskadeligste Parfume.

3. Billig Recept til sort Blæk.

Man tager et godt Quantum friske, røde Rosenblade, kommer dem i en Leerbottle, gyder Blod- eller Regnvand derover, og lader dem koge saa stærkt at det bliver en tyk Bædse. Denne sies man gjennem et Klæde og trykker Rosenbladene ud. Naar det har staaet en Tidlang, at det har kunnet sætte sig, saa sies man det af, og sætter noget Vitriol- eller Kobbervand til, rører det godt om, og lader det staae saalange indtil Kobbervandet har opløst sig. Nu gjøres der et Forsøg om det er sort nok; er det ikke Tilfældet, saa tilsætter man noget Kobbervand. Det bliver et meget smukt, sort og meget billigt Blæk, og har den Egenskab, at det beholder en behagelig Rosenduft, især naar man efter Skrivningen tildækker Blækhornet godt. Sortheden kan, om man vil, forhoies med nogen Tilfætning af Galæble.

4. Middel mod kolde Fødder og Hænder i den koldeste Vinter.

Man tager $\frac{1}{2}$ Pd. reen Linolie og lader den blive noget varm i en Jernpande. Forveien skærer man 10 Haandsfulde Brandenelder meget smaae, og overgyder dem i et passende Kar med den varme Olie, men som dog ikke maa være saa hed, at at Urterne forbrænde deri. Dette lader man staae i 24 Timer paa den hede Vyn eller i heet Aste, og presser det derpaa gjennem et Stykke Lærred. Denne udpressede Olie kommer man i et stærkt Glas og tilsætter 1 Oventin Rellikeolie og $\frac{1}{2}$ Pd. af den stærkeste Spiritus Vini samt ryster det Hele vel tilsammen, saa at der bliver en gul Salve deraf. Med denne Salve bestryger man Hænder og Fødder og især Brystet og alle Steder, som skulle beskyttes mod Frosten, og man vil da finde sikker Beskyttelse mod Kulden.

5. Et sikkert og uskadeligt Middel til at fordrive røde Sinner af Ansigtet og at curere for Rødnæsehed.

Man tager $\frac{1}{2}$ Pot Rosenvand, en Pægel Pommerantzblomstervand, en Pægel Salvieband. Derpaa smuldrer man meget fint 2 Lod Borax og 2 Lod Crempherhvidt, blander det sammen med det ovennævnte Vand, hvorved fremkommer en mælkeagtig Bædse. Derpaa tilsættes desuden 1 Lod Benzoe-Tinktur, 1 Lod Campher-Spirit og bevarer det til Brug i

tilproppede Glasfer. Ved et haardnakket Onde tilsætter man lidt Vermuth=Zlie.

Med denne Essents bestryger man daglig Huden flere Gange, og lader den indtørre; jo oftere desto bedre. En vedholdende Brug fordriver selv meest haardnakkede Onder af ovennævnte Natur, ligesom man ogsaa kan bruge Essentsen som forebyggende Middel, naar Ansigtet bestryges Morgen og Aften dermed. Man giver herved den Forsikkring, at Midlet er aldeles uskadeligt.

Et andet sikkert og uskadeligt Middel er, at drikke i flere Uger en Thee, kogt paa vilde Stedmoderblomster (*Viola tricolor*.)

6. Et Middel mod Fregner.

Som et aldeles sikkert Middel mod Fregner kan følgende anbefales:

Man tager umodne Ribs, som netop begynde at blive røde, og udpresser Saften deraf. Med denne Saft forvandler man en Theeskefuld Svovlsblomme til en tynd Balling, og bestryger om Aftenen, naar man gaaer tilsengs, de Steder, hvor Fregnerne befinde sig, samt afskaffer det om Morgen med lunkent Vælk. Efter 14 Dages Anvendelse af dette Middel, ville Fregnerne sikkert forsvinde. I Mangel af Ribs tager man Citronsaff.

Et andet Middel er følgende: Man river en sort Røddike paa et Rivejern, kommer det i et Glas, gyder skarpt Biineddike derover, og lader det staa i 24 Timer vel tilstoppet. Naar man gaaer tilsengs indgnider man de plettede Steder godt dermed, og Fregnerne eller Leverpletterne ville forsvinde om en kort Tid.

7. Den berømte Høre-Olie, hvorved heldbreddes for Tunghørighed.

Denne Olie tjener mod Tunghørighed, Sufen og Brusen for Drene, rheumatisk-gigtiske Tilfælde, der staae sig for Dret, o. s. v.

Midlets Tilberedelse er følgende: Man tager et Pund af den rene og fineste Provence-Olie, og opløser det i 1 Overtin Campfer, ved at gnide det sammen med nogen Olie og ved at komme det i den øvrige Olie. Derpaa tilsætter man 30 Draaber Caneelolie, 10 Draaber Annisolie, 10 Draaber Spisolie, og blander Alt vel sammen. Derpaa tilsætter man desuden $\frac{1}{2}$ Lod Afannarød, *Radix Anchusa tinctoria*, seu *Alcanna spuria*. I denne saaledes tilberedte Olie dypper man Bomuld og lægger den daglig fornyet i Dret. Det for-

hærdede Drever bliver deribed opløst, Rørene styrkes, og Trommebinden bringes i en normal Spænding. Skadelig kan denne Olie aldrig blive. Sædvanlig er en kort Brug tilstrækkelig til at tilvejebringe en god Hørelse, og Midlet har i dets Anvendelse næsten altid vist sig probat.

8. Godt Lægemiddel ved enhver Art af Saar.

Dette fortræffelige Lægemiddel har vist sig probat mod legemlige Saar og Svælsker. Det beforder den attraaede Helbredelse, og er især nyttig ved langvarige og gamle Skader. Tilberedelsen er følgende: Man tager $\frac{1}{2}$ Pund meget fint pulveriseret Mennig og 1 Pd. Olivenolie. Begge blive kogt i en passende Kjedel under bestandig Omrøring ved en sagte Ild med Forsigtighed indtil det antager en brunn Farve. Derpaa tilsætter man 12 Lod guult Bør og 6 Lod reent Svinesedt, efterat begge Dele ere smeltede i en Pande eller en Digel ved en svag Ild og ere blevene blandede med pulveriseret Mastix, pulv. Birak, pulv. Benzoe, noagtig 2 Lod af hver, efterhaanden og ved at omrøres. Efterat nu den hele Masse er bleven blandet sammen ved at omrøres, tages den af Ilden, og naar den er bleven halvkold tilsættes $\frac{1}{2}$ Lod Campher, der isorveien, med noget rectificeret Viinaand er bleven revet til Pulver samt derefter 1 Dvintin Opiumspulver. Massen udgydes dernæst i Papiirkapsler og naar den er bleven kold skjæres den i Terninger eller man gyder den med en Ske i smaa Kyster og opbevarer den vel. Den er noget seig, af brunn Farve og lugter stærkt af Campher.

9. Godt Saarvand.

Man tager friske Blade af vælst Røddetræ, splder en Gryde halvt dermed, kommer den iøvrigt fuld af Vand, og lader Bladene ret godt koge. Vædsken lader man da løbe gjennem Lærred, og sætter til hver 4 Dele af samme en Deel ægte isorveien kogt Viinedike, giver det tilsammen endnu et Dpfog og opbevarer dette Vand i Flasker, hvor det vedligeholdes sig godt i flere Aar. Ved dets Anvendelse ved et dybt Saar bliver dette dermed fugtede Charpie ofte fornyet eller Vandet oftere indsprøjet; i lettere Tilfælde blive Compresser fugtede dermed, og oftere fornyede.

10. Et nyt, meget simpelt Middel mod Brandvunder, hvilket ogsaa strax dæmper den heftigste Smerte.

Dette har Dr. Ward i London offentliggjort. Det begaaer deri, at man rigelig bestrøer den brandte Deel med

Meel og derpaa binder reent, tørt Linned derover. Smerten stilles herved strax; indfinder den sig atter efter nogen Tids Forløb, saa aftager man Bandagen, og gjentager Bestrøelsen med Meel, uden dog at astørre det paa Bunden liggende. Saaledes kan man selv ved stærke og farlige Brandvunder snart stille den heftigste Smerte, idet man fra Tid til anden gjentager Overpudringen, indtil den smertende Deel omgives af et Meellage af $\frac{1}{2}$ til $\frac{1}{4}$ Tomme. Med dette Middel iværksættes hele Helbredelsen, naar ikke Brandvunderne ere altfor betydelige, i hvilket Tilfælde man sætter til Melet $\frac{1}{4}$ Deel pulveriseret Galmeie; men først efterat man har opereret med reent Meel i de første Dage, bringer man Galmeiet fugtigt i Anvendelse, efterat man dog isorveien har afholdt al Fugtighed, Olie og Salve fra Saaret.

Nogle andre Midler mod Brandvunder ere følgende: Man tager Linolie med noget Salt og bestrøger de bestadigede Dele dermed, eller blander Bomolie med Blommen og Hviden af et friskt Hønsæg, og lægger det paa. Midlet er meget lindende. — Det Raadne af Ebler eller reben Gulerod er ligeledes et meget lindende Middel. Det Samme er Tilfældet med frisk Hampeolie, blandet med Kalkvand og Blyedike. Ogsaa Saften af Horntræet er fortræffelig heril, og Sparmaet, sammensmeltet med Bomolie, afgiver en fortrinlig lindrende Brandsalve.

11. Et uskadeligt Middel til at hjælpe mod Sovnloshed og forskaffe en stærk sund Sovn.

Man tager lige Dele Mustatolie og Rosensalve, rører det vel sammen, gnider dermed begge Tindingerne, Næsen, Næseborene, begge Armene, Pulsene og Fodsaalerne. Dette maa man gjøre nogle Timer førend man gaaer til sengs.

En Mælk af Hampfrø og Balmuefrø, med Rosen- og Hyldekræevand, tillavet paa samme Maade som man tillaver Mandelmælk, stiller Hovedpine og giver en behagelig Sovn. Man dypper Torklædet deri og binder det om Hovedet naar man gaaer til sengs.

12. Paalideligt Middel mod Frost.

Tilberedelsen af dette fortræffelige Middel er meget simpel. Man blander Campher-Spiritus sammen med Safran Tinctur, og opbevarer det til Brug i veltillukkede Glas. Efterat den lidende Deel daglig nogle Gange er bleven befrøet med denne Tinctur ved Hjælp af en Finger eller en Fjer, ved den varme Døn, pleie snart Frostsneider og hvert Frost-

saar at, forsvinde. Dette Middel kan uden alle Omstændigheder og Fare anvendes til at læge Frost i Rinder, Næse, Dren, Hænder, Fødder o. s. v., og yder en sikker Hjælp.

Som et andet Middel mod Frost kan anbefales, at støbe gode, tørre Lindes til et fint Pulver og at blande det med godt og reent Gaasefedt. Med denne Salve bestryger man daglig de Lemmer, hvori Frosten har sat sig, og forbinder dem med et Lærredsslæde. Man kan ogsaa benytte dette Middel som et Præservativ mod Frosten i stærk Kulde.

13 Tilberedning af den bekendte Frostbalsam.

I en sædvanlig Leerpotte lader man 4 Lod reent Svinefedt smelte sagte, og kommer dertil 2 Overtin god Salpetersyre eller Stebevand, rører det Hele godt med en Glasstang og holder det saalænge paa Ilden, indtil der ikke mere opstiger smaae Blærer og fine Dampe. Man lader det Hele blive noget koldt, gyder det derpaa i en Kælle, og forvarer det til Brug. Allerbedst skeer Kogningen i det Frie eller paa en Sten, for at Dampene kunne bortdunste.

14. Midler mod Vorter og lignende Onde.

Man tager den olieagtige Saft, som bliver tilbage af Hyrsvamp paa Stenen, naar man slaaer Ild, indgnider dermed Vorten, og gjentager dette daglig i 3—4 Dage, saa vil Vorten forsvinde. Et andet Middel er at indgnide Vorten med Spanstflue-Tinctur eller ilttet Saltsyre.

15. Middel mod Podagra, Gigt og Rheumatisme.

Mod disse smertefulde Sygdomme kjendes et besynderligt Huusraad, som ved forskellige Leiligheder skal have vist sig meget probat. Man tager nemlig Storkemøg, naar Storken har Unger, støder eller gnider det fint i en Morter, og blander saa megel Svinefedt dermed, at det bliver en blød Salve, som stryges paa Lærred og lægges paa de smertefulde Lemmer.

16. Middel mod Tandpine.

Tilberedelsen af dette mærkværdige Middel er meget simpel. Man tager 2 Drachmer fint pulveriseret Allun og i Unze Spiritus nitrico ætherus, blander det i et Glas, som kan lukkes godt, og gemmer det til den nødvendige Brug. Man dypper Bomuld deri og lægger det ved Tandene. Da dette Middel holder sig godt i mange Aar, saa burde man have Forraad deraf i hvert Huus.

Mod rheumatisk Tandpine hjælper en meget stærkt sort Kaffe=Aftog, naar man tager den gjentagne Gange saa heed som muligt i Munden.

Et ofte prøvet Middel mod Tandpine er følgende: Man kommer noget Salt i et linned Klæde, dybber det i koldt Vand og holder det til Næsen. Naar man har indsuget det kraftigt, vil man strax føle Lindring i Smerterne.

17. Et Middel mod Krampe.

Mod frampagtlige Trækninger i Ledemodene er det bekjendte Opodeldoc et fortrinligt Middel. Man indgnider dermed Lemmerne hver Aften dygtigt inden man gaaer til sengs, og i 2 til 3 Uger vil man være befriet fra det smertelige Onde. Man maae imidlertid som Præservativ mod nye Anfald gjentage Indgnidningerne fra Tid til anden; thi venter man for længe dermed, saa vender Krampen tilbage og holder sin Tid ud, om man end foretager Indgnidningen medens den varer. Mod Krampe i Læggen og overhovedet al Slags Krampe, selv ogsaa den dødelige Krampe i Kjæbebenene gives der, ifølge mange Erfaringer, intet virksommere og billigere Middel, end det almindelig anerkjendte Opodeldoc.

18. Midler mod Mavekneb og Halsbrynde.

Blandt alle Midler herimod er Guleroden, revet paa et Rivejern, befunden som det bedste og sundeste Middel. Magesa og Sukker, blandet sammen i lige Dele, og deraf daglig taget en Tjuestykkersfuld, ogsaa 2 og 3, er et meget ufsadeligt Middel. Ligeledes yde præparerede Østersskaller og brændt Hjortetak, blandet med Sukker, en til to Tjuestykker fulde om Morgenen, med Vand og Mælk, væsentlig Hjælp. De grønne Blade af Horntræet, kogte i Vin eller Edike, og Aftoget deraf drukketh i smaae Portioner, hjælper mod Halsbrynde og Opstigning. Sirupen af Agrost er et fortræffeligt Middel mod Halsbrynde og andre Maveonder.

19. Recept til at læge for en ildelugtende Aande.

En daglig Renselse af Tænderne og Munden er Hovedsagen. — I nyere Tider have lærde Chemiker og Læger anbefalet Ehlorkalk, opløst i destilleret Vand og blandet med reent Brændevin, hvoraf en Tjuestykkersfuld kommes i et Glas Vand, der da bruges som Mund- og Gurgelvande. Dette er virkelig et meget fortræffeligt og fuldkomment ufsadeligt Middel til at fjerne den ubehagelige Lugt af Munden.

Salvieblade, Brøndkarse og Cogleare, sat paa kogt Vand, og efter Afkjølingen med en Tilfætning af Borax og Myrrhaintunktur, giver en fortrinligt Mund- og Tandtinktur, der er meget gavnligt for Tandkjødet og fordriver den ildelugtende Aande.

20. Recept til det saakaldte peruvianske Tandpulver, eller Middel til at vedligeholde Tænderne og Tandkjødet.

Man tage 2 Lod hvidt Sukker, 3 Lod Blinsteensfløde, 3 Lod Magnesia, 2 Lod Stivelse, $\frac{1}{2}$ Dventin Muskatblomme 1 Dventin Caneel, $\frac{1}{2}$ Dventin svovlsuurt Chin, eller et Lod China og $\frac{1}{2}$ Dventin Carmin.

Disse Bestanddele pulveriseres fint, blandes nøie sammen, og denne Blanding tilføjes tilsidst nogle Draaber Rosen-, Nelke- og Pebermynte-Olie. Det Hele maae gaae igjennem en Sie, for at det kan blandes godt.

21. Et godt Soveleie som Middel til at bevare Sundheden.

Den uforstyrrede, regelmæssige Blodeirculation i Legemet, er Hovedprincippet for dets Eksistens og Vægt. Circulationens fuldblomme Ophør bringer Døden, men en formindstet og forværreret fremkalder Svagelighed, Sygdom og Død, og dette foranlediges hyppigt ved vort Soveleie, nemlig derved, at det er altfor høit under Fødderne, hvorved Legemet kommer i en aldeles horizontal Stilling, hvilket er høist skadeligt, fordi Blodeongestionerne blive altfor stærke til Hovedet og Hjertet, og Circulationen altsaa ikke mere kan blive levende, naturlig og ubindret. De sørgelige Følger heraf ere bekjendte.

Sengene bør derfor redes lave mod Fødderne; men foroven, hvor Overlegemet kommer til at ligge, maae Leiet være saa høit, at Legemet faaer en diagonal Stilling. Det Velgjørende i en saadan Indretning af Natteleiet vil allerede vise sig om Morgenens efter den første Nat ved en større Munterhed, Livlighed og et usædvanligt Velbefindende, imedens man ikke sjældent, naar Sengen er redt paa den omtalte Maade, sover, ibet man staaer op, en vis Ubeagelighed, Mæthed, Sløvhed, Hjertebanken, slundom ogsaa Krampe og Trængselsighed.

22. Forbedring af Kaffe ved Hjælp af Rugbrød.

En Kaffevarntinde i det Würtembergske var i lang Tid berømt ved sin fortræffelige Kaffe, som hun alene kunde tilberede saa velsmagende, og den gode Kone havde en uhyre Søgning

af alle Liebhaveere af god Kaffe. Endelig kom man dog under Beir med den i lang Tid skjulte Hemmelighed. Naar Kaffe-bønnerne brændes, kommer man samtidig en lille Portion, i Tærninger skaaret Rugbrød med i Panden, Brødet drager de vellugtende Dele til sig, forøger Belsmagen og tillige Mængden af de brændte Bønner, hvormed det tillige males, og er den uskadeligste Tilfætning, som vel lader sig tænke.

23. Recept til Mærkeblæk.

Man tager 1 Oventin Helvedssteen og 2 Gran Sæftgrønt, opløser begge Dele i Vand og tilsætter $\frac{1}{2}$ Oventin arabisk Gummi. Denne Opløsning kommer man i et fortalet eller med sort Papir beklæbet Glas, for at forebygge Lysets Indvirkning, og betegner det med Nr. 1.

I et andet Glas, betegnet med Nr. 2 kommer man en Opløsning af $\frac{1}{2}$ Oventin reent Sodapulver og $2\frac{1}{2}$ Oventin Gummipulver med 4 Lod destilleret Vand, men førend man kommer det i Glaset, sier man det giennem et Stykke Linned.

Med Opløsningen i Nr. 2 anfugter man godt de Steder, man vil mærke, og lader det tørre. Derpaa stryger man det glat med et nogenlunde varmt Jern og skriver nu Mærkerne med Opløsningen Nr. 1, samt lader det tørre ved Solen eller ved Ovnen. Den sorte Farve vil ikke strax træde frem og først blive violet, men det Skrevne gaaer ikke ud og kan aldrig udvaskes; tværtimod bliver det bestandig sortere med Tiden. Man maa dog vogte sig for at lade noget af Opløsningen Nr. 1 komme paa Fingeren eller Neglen, fordi den beitses sort derved; ligeledes maae man vogte sig for, at den ikke falder i Hænderne paa Børn eller usorgfigtige Personer.

24. Asiatiske Middel mod Tandpine.

Tartarerne, som behøve Høiarmoniens og Daghestans Provindser, betjene sig af et meget simpelt Middel mod Tandpine, hvis Birkfomhed skal være fortrinlig. Et Stykke af en, om mulig frisk Røddesjærne holdes saalænge over Ild eller Lys, indtil Olien i Rødderne sprudler frem. Derpaa omvifler man det med noget Bomuld og lægger Præparatet saa varmt som muligt paa den smertende Tand, hvis Smerte taber sig i Almindelighed i Løbet af nogle Minutter. Ved haardnaffet Smerte maa den ovenbeskrevne Kugle fornyes tre til fire Gange og lægges frisk paa.

NYTAARSHYMNE.

Andante con moto.

Tenor I.
Tenor II.

p Kjær - lig-heds Gud! Mildt dit Oi - e smi - le til os det Aar, som

Basso I.
Basso II.

vi i-mö-de i - le! *p* lad os Sva - ge, som Dig i Sandhed dyr - ke,

Styr - kes ved Kjær - lig-heds Styr - *ff* ke. *p* Giv os din Fred! Giv os din Fred!

Marcato.

ff Sign Du vor Kon - ge! Sign Du hver Stand! *p* Sign, o vel-sign Du vort Fæ - dre- *p*

f land! *p* Sign Du vor Kon - ge! *f* Sign Du hver Stand! *p* Sign, o vel-sign Du vort Fæ - dre- *smorz.*

pp land! *ff* Vort Fæ - dre - land! Vort Fæ - dre - land!

Indhold.

	Pag.
Nytaarshilsen	5
Spaadomme for Aaret 1848	9
Billeder af Livet i Kjøbenhavn	24
Smaa Kjeldebørn	30
Store Kjeldermænd	33
Amor forud og nu	35
En Tour i Civoli	42
Ole Danske	50
Charader og Gaader	65
Bilder ohne Worte	69
Indfald og Ordspil	71
Et Marionetttheater. (De syv Dødsynder.)	76.

U n h a n g.

Nyttige Raad	84
------------------------	----

Musikalsk Bilag.

Nytaars hymne (ny.)

